

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL

Pe an	200 Lei
Pe jumătate	100 Lei
Pe un sfert	50 Lei
Pe străinătate	500 Lei

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava-Mică sub Nr. 3—1933.

Intemeietori: † Al. Lupeanu-Melnic și Iuliu Maior

Proprietar și director: IULIU MAIOR

Redactor: SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

Noaptea de Crăciun

O noapte de vrajă și amintiri sfinte este noaptea Crăciunului. Acum aproape două mii de ani, într'o peșteră umedă din pământul sărac și nenorocit al Palestinei, s'a născut în cea mai neagră sărăcie, copilul cel mai minunat al vremurilor, Omul-Dumnezeu, Isus Hristos Mântuitorul nostru.

E noapte, noaptea Crăciunului, de acum două mii de ani! Intr'o peșteră dela marginea Viflaimului, stă înfășat pruncul dumnezeesc. De pe buza ieslelor își tremura flacăra pe pereții umezi o lumină mică și săracă. Iosif și Maria privesc și ei și se roagă; strivesc între gene lacrimi mari de fericire. Simt că minunea așteptată s'a întâmplat. Cel făgăduit de atâtea veacuri a venit. Cărțile sfinte n'au mințit, Mihea prorocul nu s'a înșelat, când a spus că Viflaimul îi va fi locul de naștere; iar cerul își trimite și el solia lui atunci când i-se naște stăpânul, și câmpul pustiu de iarnă din jurul Viflaimului răsună de cântarea

îngerilor: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace între oameni bunăînvoire“.

Cărțile sfinte n'au mințit, nici Daniil și Mihea nu s'au înșelat când au prorocit locul și vremea nașterii. Cel așteptat, Mesia, a venit. N'a vrut să se nască, nici în palatele regilor și împăraților, nici în curțile bogaților ori ale cărturarilor evreești. Se naște în sărăcie și în lipsuri, în liniște și pace, între cei săraci și lipsiți, cari îi erau cei mai dragi și mai aproape.

El vine să aducă dragostea, liniștea și împăcarea, și această liniște și pace n'o putea găsi nici în curțile regilor și împăraților pururea încurcați în războaie sângeroase, nici în casele bogaților cuprinse de dușmănie, de ură și păcate, și n'o putea găsi nici la cărturarii iudevești, cei deapururea răsvrățiți și nemulțumiți. În ochii lui se oglindește pacea lumii, dragostea și mila. Lacrimile lui sunt pentru cei săraci și neștiuți, pentru cei goi și flămânzi, pentru aceia cari n'au pe nimeni. El vine în numele unei lumi noi, o lume cum n'a mai fost alta, de pace și dragoste, de curăție și nevinovăție, de lumină și dar.

Noaptea de Crăciun este noaptea, când s'a făcut începătura unei vieți noi, când cerul s'a unit cu pământul, dragostea și mila s'au întronat pe pământ. Este noaptea când s'a făcut primenirea sufletească a lumii, când sufletele s'au curățit de patimi și s'au umplut de lumina darului dumnezeesc. Fiul lui Dumnezeu s'a coborât în noaptea aceasta din cer pe pământ, lumina a coborât în întunec, nevinovăția și virtutea în mocirla fărădelegilor, ca să ne mântuiască pe noi, să ne învețe, că, pentru a ridica pe alții, trebuie să coborâm la ei, să ne petrecem viața săraci și neștiuți de nimenia. **E** noapte... O noapte minunată a celui dintâi Crăciun. Pământul se cutremură de fiorul darului dumnezeesc. Văzduhul răsună de cântarea îngerească, se

înfiorează de lumina desprinsă din lumina necuprinsă a dumnezeirii: Mărire întru cele de sus... și pe pământ pace. — Da pace pe pământ!

E noaptea sfântă de Crăciun. În lumea întreagă e noapte și în suflete e noapte. O noapte neagră, a păcatului și a beției simțurilor, a fărădelegilor și a nerușinării. În lume este acum noaptea păcatului și a durerilor de demult. Lumina a fost alungată și întunecul s'a făcut iarăș stăpân. Legea și dreptatea sunt nesocotite, iar minciuna și fărădelegea au fost așezate la loc de cinste. Invățătura plâpândului împărat din ieslea Viflaimului a fost uitată și ea. Peste omenire adie vânt de învățături noi dumnezeului creștinismului. Se flutură alte steaguri și se cinstesc și înalță dumnezeii plăcerii, puterii și banului.

E noapte. O noapte de Crăciun, a Crăciunului de azi. Pământul se cutremură de furtuna războiului. Văzduhul vuieste de armele morții, iar sufletul se înfiorează de atâtea jale, întunec și pus-tiire.

Crăciunul sărbătoarea păcii și în lume erăzboiu, a bucuriei și cei dragi sângerează și mor, încremenți într'o vecinică uitare departe pe țăruri neștiute și streine.

Popoarele orbecăiesc și se frământă. Lumea întreagă, dela o margine la alta a pământului este în mișcare. Omenirea s'a prins în hora războiului, ca prin moarte, sânge și dureri să-și caute un nou drum spre lumină, o nouă cale de primenire și înnoire, ca din cenușa și serumul prăpădului de acum să ridice noi temelii pentru rânduelile de mâne.

Sărac și neștiut, ca și acum două mii de ani, pruncul-impărat coboară în noaptea de vrajă a Crăciunului în ieslea Viflaimului, coboară în fiecare suflet, și în fiecare inimă. Și plânge, ca și acum două mii de ani. Lacrimile lui sunt pentru cei cari sufer. În ochii lui este rugăciune și așteptare. Milă pentru cei morți, pentru atâtea jale și sânge vărsat. Așteptare pentru noi ca să ne schimbăm viața și rugăciune către Părintele cerese, ca să ne îndrume pașii spre lumină, să ne întoarcă sufletele spre El, spre staulul credinței din Viflaimul Iudeii, de unde „ne-a răsărit nouă lumina cunoștinții“.

Foloasele nerăzburării

Dumnezeu, dacă cere dela noi, să nu ne răzbuim asupra dușmanilor noștri, știe să ne răsplătească pentru aceasta.

Cea mai bună dovadă o avem în istoria lui David, marele rege al Evreilor. Saul, regele dinaintea lui, îl ura și prigonea pe David și căuta să-lucidă și să-l piardă. Și a dat Dumnezeu de l-a adus pe Saul de două ori în mâna lui David, așa că acesta și-ar fi putut foarte ușor răzbuina asupra lui, dar n'a făcut-o. Mai mult, când a auzit că Saul s'a sinucis cu sabia sa, David și-a rop hainele sale și a plâns. Drept răsplătă Dumnezeu l-a pus împărat peste poporul său Izrael.

O altă dovadă avem tot în istoria lui David, pe care-l blestema într'ana Șimei, fiul lui Ghera, și arunca cu pietri după el. Oștenii împăratului au voit să-i reteze capul. David însă a zis: „Poate că Domnul va cauta la ticăloșia mea și Domnul mi va răspăti cu bine în locul blestemului său de astăzi. (Cartea a doua a lui Samuel 16,12). Și nădejdea lui David a fost bună, căci a câștigat lupta și a ajuns din nou împărat.

Marele filosof și învățat care a fost sf. Augustin spune: „E greu să te rogi pentru dușmanii tăi; dar dacă pentru aceasta ne trebuie o foarte mare efortare, și răsplata de dincolo va fi cu atât mai mare“.

Celce și răzbuim asupra dușmanului asemenea este albinei care, când se mănăie și își împunge dușmanul, moare și ea însăși; și asemenea este cânelui rău care mușcă din piatra pe care i-o aronci. Pentru că și el se omoară sufletește pe sine însuși, ori cel puțin să rănește rău, asemenea cânelui, căruia după aceea li curge sângele din gură.

Celce-și iartă vrăjmașul, primește dela Dumnezeu iertarea păcatelor sale

Aceasta de altfel ne-o cerem zilnic în rugăciunea „Tatăl nostru“, când zicem: „Și ne iartă nouă păcatele noastre, precum iertăm și noi greșirilor noștri“.

Sf. Augustin ne asigură că iertarea dușmanului este o faptă a milei creștinești și una dintre cele mai mari binefaceri. Iară sf. Ioan Garădeaur ne spune că dacă iertăm pe vrăjmașii noștri, ne câștigăm înșine iertarea păcatelor.

În schimb, dacă nu-i iertăm pe dușmanii noștri, cerem zilnic prin „Tatăl nostru“ osândirea noastră, căci ni-se spune doară atât de limpede, la Matei 6,15: „De nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșalele voastre“.

Ori doară ți-ai uitat de pățania slugii, descrisă la sf. Matei cap. 18, 23-35, că ruia i-a iertat stăpânul datoria de 10.000 de talanti, el însă n'a voit să i-o ierte celuice slugia cu el împreună cea de abia 100 de dinari? Iți adu: eu aminte de cuvintele ce i le-a rostit Domnul: „Slugă viclană, toată datoria ți-am iertat-o, pen-

trucă m'ai rugat. An nu trebuia să-ți fie și ție milă de soțul tău, precum mi-a fost și mie milă de tine?“ Și mănăindu-se domnul lui, l-a dat pe mâna călăilor, pânăce-și va plăti toată datoria. Și apoi adaugă Domnul nostru Isus Cristos, drept urmare și învățatură a acestei pilde: „Așa va face și vouă Tatăl meu cel ceresc, de nu veți ierta fiecare din inimă fratelui său greșalele“.

Cel mai bun lucru este, să ne chiar rugăm pentru dușmanii noștri

Zadarnic vei încerca să-ți răzbuim asupra dușmanilor tăi, că departe se poate să nu izbutesti, și atunci te vei simți că se poate de umilit și de păcălit, iar de altă parte prin aceasta păcătuști fără doar și poate, așa că ți primejduști mântuirea sufletului. Cel mai bun lucru e, să te rogi lui Dumnezeu, să te întărească, pentru că să nu cazi în păcatul răzburării și al urei, rugându-te de Dumnezeu, să te apere de dușmani și să ți-i facă prieteni. De câte ori nu s'au întâmplat astfel de minuni? Pentru ce să-ți primejduști tu sufletul? Pune-ți mai bine încrederea în Dumnezeu și zi rugăciunea acea frumoasă din „Acatistierul“ dela Blaj:

„Doamne Isuse Cristoase, care ai poruncit să iubim și pe dușmanii noștri și pe ceice ne hulesc și ne clevetesc și să ne rugăm pentru ei, și să le iertăm lor; care însuși te-ai rugat pentru dușmanii tăi cari te-au răstignit pe cruce, — dă-ne nouă rugămu-ne, spiritul împăcării și al blăndeței creștinești, ca să iertăm din inimă toate vătămările primite, să ne împăcăm cu dușmanii noștri; și să iovingem cu blăndeță creștinească și cu iubire adevărată a deaproapelui, și voința răstăcioasă și vătămările oamenilor.

„Încă te rugăm, Doamne, ca să dai dușmanilor noștri pace adevărată și iertare păcatelor lor și să lăsa, o Doamne, ca să părăsească viața aceasta pământească fără credință adevărată și pocăință sinceră.

„Iară nouă ne ajută, ca răul să l răsplătim cu bine și să rămănem scutiți de ispitele deavolului și de toate primejdiile ce ne amenintă din partea vrăjmașilor noștri văzuți și nevăzuți. Amin“.

Părintele Iuliu

Colindă

Scoborît-a, scoborît,
Domnul sfânt pe acest pământ,
Și-apoi Fidovii l-o prins;
Și l-o prins și l-o legat,
Și-apoi l-au dus la Pilat,
Și-acolo l-au răstignit
Când sus pe cruce l-o pus
Maica lui Isus a plâns,
Ingerii au idcrimat,
Stelele au suspinat,
Iară luna de durere,
Și-o luat haine de jele
Soarele, ca să nu-l vadă,
El și-a ascuns a lui rasă.

Culeasă în comuna Sâncel, jud. Tr.-Mica de prof. Teodor Seiceanu

A apărut „Calendarul dela Blaj“ pe 1942. Cereți acest calendar dela Redacția gazetei.

Pilde pentru viață

Numai Biserica Catolică are puterea minunilor

Pe la sfârșitul veacului al XV-lea, debarcâră pe coastele Malabarului oștă predicatori protestanți și invitară pe Indienii evanghelizați altădată de Sf. Francisc X ver u, să îmbrățișeze doctrinele lor. Căpetenia Indienilor le răspunsă însă cum se cuvine: „Faceți minuni mai mari decât Părintele nostru Francisc, și atunci vom crede că învățatură voastră e mai bună decât cea predicată de Dănsul. Părintele nostru Francisc a inviat șase morți. Voi să inviați zece!“

Auzind aceste răspunsuri, predicatorii se rebarcâră cu multă grăbă, bextembd și injurând pe catolici și pe toți misionarii lor. Misionarii catolici fac și azi minuni multe și mari.

Minuni se săvârșesc pe tot cuprinsul Bisericii Catolice, și în chip deosebit la Lourdes, Fatima, Maria Zell, Banneux, Paray le Monial, Lisieux, Gor, etc.

Afară de Biserică nu este mântuire

Marele scriitor englez G. K. Chesterton își dădu într'o bună zi seama că pastorii anglicani se contraziceau îngrozitor în propovăduirea doctrinei lor. El a voit să știe dacă contraziceri asemănătoare ar exista și în credința catolică despre care a auzit mult vorbindu-se cu laudă și a început să studieze serios cărțile de credință catolică. După chinuitoare sbuzimări și după îndelungate meditații, a ajuns la convingerea că credința catolică e aceeaș, ori se propovăduște la Roma, ori la Londra, ori la Paris, ori în ultima noctoadă din Australia, și că prin urmare numai ea poate fi cea adevărată. În 1922 se și lepădă de anglicanism și îmbrățișă cu toată căldura sufletului său catolicismul.

Pe calea bătătorită de Chesterton († 1936) au mers foarte multe spirite scânteietoare, dar de bună voință ale protestantismului și ortodoxiei, cum a fost Joergensen, Selma Lagerlöf și alții mulți mulți de tot, dădu și bine seama că „afară de Biserică nu este mântuire“.

(Ioan Vultur)

Episcopul Lugojului și presa bună

Cetim, cu mare plăcere, în foaia oficială „Sionul Românesc“ a Decezei Lugojului, un ordin al Excelenței Sale episcopului Dr. Ioan Balan pentru sprijinirea presei bune.

În acest ordin Excelența Sa își laudă preoții cu suflet și cu tragere de inimă pentru gazetele noastre, iară pe cei nepăsători li ceartă cu dobul blăndeții.

„Invităm pe Frații Preoți, ca să citească — spune Preasfințitul — cerculara Noastră, publicată în Nr. 1 al foii Noastre Oficiale din acest an, privitoare la sprijinul ce sunt datori să-l dea acestor apostoli (e vorba de „Unirea“, „Unirea Poporului“) cari întră săptămâna ori lună în casele credincioșilor lor, lucru pe care ei (preoții) nici nu-l fac, nici nu l pot face.“

„Așteptăm dela dele fiecare Preot încredințat cu grija sufletelor, să facă o propagandă cât mai intensă în această direcție și să stăruie din toate puterile pentru încasarea abonamentelor restante.“

Așa vorbește Episcopul Lugojului!

Noi li mulțumim din suflet pentru interesul ce ni-l poartă și rugăm pe bunul Dumnezeu să ni-l păstreze sănătos latru mulți ani în pace.

Daruri pentru răniți

Credincioșii parohiei Galați-Hunedoara, de sub păstoriarea p. Ioan Mihai, la îndemnul păstorului lor sufletească și al d-nei preotese Petronela Mihai, au făcut daruri frumoase răniților din spitalul militar din Deva.

Li s'au împărțit răniților țigări, gazete, cărți religioase, iar câteva femei su dărui hainele de pat pentru un rănit.

Răniții au primit cu bucurie darurile bunilor creștinii din Galați, văzând că neamul le poartă recunoștință, pentru sângele vărsat în luptă cu bolșevismul.

Fie ca fapta creștinilor din Galați, să servească de pildă și altora, azi când atâția își jertfesc și viața pentru țară.

Sfințire de steag în Căpușul de Câmpie

În ziua de 21 Noembrie s'a făcut sfințirea steagului Reuniunii „Sfintei Rozari” din comuna Căpușul de Câmpie.

Acest steag, care a costat suma de 8600 Lei s'a cumpărat din darurile membrilor Reuniunii și din colecta făcută pe la credincioși.

Sărbătoarea Sfintei Fecioare Maria (intrarea în biserică) a fost și ziua sfințirii steagului, spre bucuria credincioșilor din comună, buni cinstitori ai Mamei lui Dumnezeu.

Eroul comunei Șpălnaca

În ziua de 7 Decembrie, s'a sfințit un parastas, în biserică greco-catolică din Șpălnaca, pentru soldatul erou, Ioan Duca, ce a căzut la datorie în ziua de 28 Septembrie, luptând în prima linie, împotriva bolșevicilor.

pentru biruința crucii și întregirea hotarelor țării.

A rămas o soție văduvă și o copilă orfană. La slujba parastasului a fost de față întregă comuna în frunte cu autoritățile comunale și președintele de sob conducerea d-lui învățător Ștefan Chiorescu, cari au dat răspunsurile la sf. Liturghie.

După terminarea serviciului, a luat cuvântul părintele Iosif Aldea, care în hohotul de plâns al mulțimii a arătat în cuvinte bine simțite, calitățile eroului Ioan Duca, spunând că țara va fi recunoștoare față de jertfa eroică, adusă de cel mai bun fiu al săi.

Un corespondent

Sinod protopopesco la Târnăveni

Joi în 27 Noembrie s'a ținut sinodul de toamnă al preoșilor din tractul protopopesco al Târnăvenilor.

Dimineața toți preoșii s'au mărturisit, după aceea s'a celebrat sfânta Liturghie, la sfârșitul căreia s'a slujit un parastas pentru odihna sufletului fostului paroh și protopop al Târnăvenilor Emil Tatar.

A urmat apoi o lecție practică din catechism, ținută de p. Păcurar la școala primară, lecție declarată foarte reușită. Ședința sinodală s'a ținut la sediul oficiului parohial. Cavântul de deschidere îl rostește noul protopop Eugen Arleșan, care vorbește despre Sfânta Eucharistie.

Urmează apoi conferința Onor. Ioan Ōșoiu, tratând tema „Cum trebuie să se poarte confesorul cu penitenții ocazionali, mai ales cu concubinii și când pot fi delegați”.

S'au mai discutat apoi multe lucruri de interes pastoral.

Corespondent

Știri bisericești

Noi parohii greco-catolice. Ministerul Culturii Naționale, al Cultelor și Artelor a aprobat înființarea următoarelor parohii greco-catolice: Ocna-Mareșului II, Teloș III Lunca

II, Câmpia-Turzii III, Luduș II, Ceannul-mare III, Fănațele Silvașului, Șarmaș II, Târnăveni II (n arhidieceza Blajului) Mărgău (Munții Apuseni), Meria și Valcea (în dieceza Lugojului), Beluș II (în dieceza Orșizii Mari). Preoșii acestor parohii vor fi plătiți cu salariu de la stat.

Corul Părintelui Hubic. În anul acesta școlar de două ori ne-a delectat până acuma P. profesor și canonic onorar Francisc Hubic cu corul său minunat, în catedrala din Blaj. De amândouă ori cel ce înțeleg ce este un cor bisericesc au ales să se ducă la catedrală și au rămas locuștii de minunatele cântări, ca și cari rar li-se dă omului prilej să mai asculte. P. Hubic, refugiat de la Oradea și profesor la Academia Teologică din Blaj, este cel dintâi care a introdus în corul nostru bisericesc și muzica, vioara mai ales, care atât de frumoasă sună și care la romano-catolici este de mult introdusă. Psalmistul David spune în psalmul 150: „Lăudați pe Domnul în glas de trâmbiță, lăudați-l în Psaltire și alută, lăudați-l în timpane și hore, lăudați-l în strune și organe”. Noi nușii abia de curând am început a asculta îndemnul psalmistului.

Cealul de la Blaj. Înalt Preasfințitul Dr. Valeriu Traian Frențiu, administrator apostolic al Arhidiecezei de Alba-Iulia și Făgăraș, a dat în Duminică de 14 Decembrie 1941, un ceal, în sala de gimnastică a Institutului Recunoștinței, la care a invitat pe toți slujbașii bisericii noastre, în număr de 170 I. P. S. Sa a voit să-și cunoască pe toți slujbașii din Blaj și să le vorbească de aproape. Numai în forma aceasta se poate naște o legătură mai strânsă între Părinte și fiu. Invitații, începând de la canonici până la cel din urmă pedagog, s'au simțit cât se poate de bine cu toții împreună. Abia cu acest prilej s'a văzut cât de mare putere este Blajul și cât înșel stau la dispoziția Înalt Preasfințitului Părinte.

Liturghie gr. cat. maghiară în Cluj. În ziua de sf. Nicolae s'a făcut în Cluj, într-o biserică din cutare stradă, cea dintâi liturghie maghiară, la care au luat parte foarte mulți credincioși, după cum spun Ungurii.

Foiața „Unirii Poporului”

Colindă

Sculați, sculați gazdelor
Vă sculați și vă spălați
Lui Dumnezeu vă rugați,
C'a născut un fiu frumos
Anume Domnul Cristos
Părintele cel ceresc
Adevăr dumnezeesc.
Dumnezeu om s'a intrupat
Spre ai zilei revărsat.
În fața obrazului
În razele soarelui,
În dreptul umerilor
Boabele strugurilor
Și picurii ploilor,
Iar de acolo mai în jos
Are un patrafir frumos
La mijloc de patrafir
Este o dalbă măcăștire,
Măcăștirea cine o cântă
Ingerii și Maica Sfântă,
O cântă și slujbă fac
Se suie la ceru cu drag,
Ca să vadă pe Cristos
Mielul cel blând și frumos,
Mielușel nevinovat
Isus marele împărat.

Și de ai săi ce l-au iubit
Curând a fost părăsit
Și de Iuda a fost predat
De jidovi prins și legat.
La ceasul întâi Isus
La Pilat din Pont fu dus
L-au bătut, l-au palmuit
Și'n fața lui au scuipat,
Cu spini l-au înconjurat
Capul i-l-au înțepat
Crucea pe umeri i-au pus
La lucru de chin l-au dus
La ceasul trei alerga
Și de a-l răstigni striga:
„Pe Isus îl răstigniți
Pe Varava l sloboziți”.

L'al șaselea ceas Isus
Era întins pe cruce sus
Cu cei doi ce-au tâlhărit
Socorind, fu pironit
Și l'al nouălea ceas
Isus suspinând cu glas,
Ii, Ii, a strigat
Și sufletul și l-a dat.
Totul s'a cutremurat
Soarele s'a întunecat
Stelele toate-au picat
De jale și de bânat.
Maica sfântă sta plângând
Lângă cruce lăcrămând
Și din gură cuvântând
Oare, ce maică n'ar plânge

Oând și-ar vedea în sânge
În sânge nevinovat
Ce-i păcat pe jos călcat.
A murit ca-asa a voit
Pe noi să ne măntuiască
De greșeala strămoșească
Crucea, moartea și al Lui chin
În veci pomenit, Amin.

Scrisă de ZERIC IONAȘ, com. Frata, județul Cluj-Turda.

Dumnezeu și Jidovul

— Poveste —

De mult, tare de mult, pe când oamenii erau buni ca pâinea cea caldă și milostivi cu săracii, Dumnezeu adeseori se cobora din înaltul cerului pe pământ, fie însoțit de vreun inger, fie de Sfântul Pătru. Preachimbași în moșnegi, cu piețe albe ca zăpada și cu bărbile lungi până la brâu, răzimași în togețele lor, cutreierau pământul în lung și'n lat.

Așa, într-o zi, Dumnezeu s'a coborât iarăși pe pământ, dar de astădată singur, schimbat într'un moș bătrân, cu barba albă și cu toașgul în mână. Mergea încet, încet, pe un drum lung către un sat. După o bucată bună de mers îl ajunse din urmă un jidov.

— Bună ziua, moșule I, zise jidovul.

Să fii sănătos, stule I! Dar unde mergi, g. d. grăbit?, îl întrebă Dumnezeu.

DIN POPOR

Dafine, credințe și obiceiuri la Crăciun

Crăciunul sau Nașterea Domnului Ius Cristos este srbătoarea de care se leagă cele mai frumoase amintiri ale copilăriei. Nici o srbătoare nu este așteptată cu stăta bucurie, atât de cei mari cât și de copilașii mititel, cari, cu o „străță” lungă până la genunchi și cu o băta mai mare ca ei, pleacă la colindat. Cel mari așteaptă această srbătoare, pentru a se hrăni odată din bunățiile făcute din carnea de porc. Nu degeaba Crăciunul i-se spune „Crăciunul săntului”.

În ajunul Crăciunului se colindă, în unele sate dimineț, în altele seara. În unele locuri este obiceiul următor; Dacă te duci la o casă străină, trebuie să duci un puț de găină, căci numai atunci se zice că dorești noroc și spor celor din casă; iar dacă nu duci puț de găină, te așează cu scaunul după ușă, ca pe cloce, să te clocești puț ce nu l-ai adus.

Dela Crăciun și până la Bobotează să nu te sfădești cu nimeni, să se zice că tot anul te vei sfădi cu oamenii. Fata ce vrea să se mărite pune lărgurile cu cari a mâncat nespălate sub perina pe care doarme și va visa pe acela care-i va fi soț. De vrea să-și meargă bine tot anul, în Ajunul Crăciunului când mănânci nu lăsa lingura din mână. În această zi nu se dă nimic din casă, că tot anul vei avea numai supărări și sfezi în casă. Cei născuți în Ajunul de Crăciun sunt oameni norocoși.

Căsătoriile pornite în această zi vor fi norocoase și tinerii fericiți. Dacă ajungezi azi, tot anul vei fi sănătos.

În unele sate femeile nu torc dela Crăciun până la Bobotează, pentruca fetele să se mărite, iar femeile măritate, pentruca să le fie ferite vitele de boli. — Fetele cari au făcut colaci pentru colindători să-i facă frumoși și când

li scot din captor să rapă din anul și să arunce bucata ruptă la câine, și încotro va apuca câinele cu colacul, de acolo-i va veni pețitorul ei. În toate satele sunt multe multe credințe și obiceiuri de felul acesta.

25 Dec. Nașterea Domnului Ius Cristos. În această zi se umblă cu steana. Crăciunul sau Moș Crăciun este închipuit în mintea copiilor sub forma unui moșneag bătrân cu barba lungă și albă, care vine călare pe un cal alb ca zăpada dupăce au cântat cocoșii a treia oră.

Dacă în această zi cerul va fi înorat, va ploua sau va plouge anul, va fi mănos în bucate, în legătură cu această srbătoare umblă prin popor multe feluri de povești, care de care mai frumoase; am ales și eu două pentru cetitorii gazetei.

Una: Se povestește că sub numele de Crăciun trăia în lume un om rău la suflet, care era foarte bogat. Iși chinuia de moarte femeia și fata. În ajun era plecat de acasă, dar la turmele lui de oi. Vine Maica Domnului pe la casa lor și cere femeilor, să-i deie sălaș. Femeile la început nu vreau să o lase de teama lui Crăciun, dar, îndopiecate de rugămintele Preacuratei, o lasă să se adăpostească în grajdul vitelor.

În grajd Fecioara a născut pe Ius. Steana magilor, venită dela răsărit, s'a oprit deasupra grajdului, cerul s'a luminat și corurile de îngeri cântau imnuri de slavă copilului nou născut.

Tocmai rosește și Crăciun acasă și vede lumina mare deasupra grajdului lui, el credea că i-s'a aprins grajdul. Aleargă la femei, care-i povestesc cele întâmplate și ei, de cledă că au sălășluit pe Preacurata, le tale cu toponul mâinile și li le așează în brațe. Ele merg așa la grajd unde era Ius nou născut și Fecioara când le vede le vindecă, liplindu-le mâinile la loc. De atunci avem noi oamenii mâinile de le prtem îndoi dela cot.

Alta legendă; Pentruca să vadă Dumnezeu, unde și de ce sunt așăzi oamenii mai mult, face cu diavolul un legământ. Face două ocole unul al lui Dumnezeu și celălalt al diavolului și în ocolul cărui va intra mai multă lume, acela va stăpâni pământul.

Dumnezeu face un ocol, în care pune flori frumoase, pomi înfloriți, păsări ce cântau frumoș și umbră răcoroasă, iar diavolul un ocol, în care a așezat urși, lupi, maimuțe și alte animale, ca la menajerie.

Oamenii unde credeți că au intrat? Cel tineri au intrat în ocolul diavolului, iar cei bătrâni în ocolul lui Dumnezeu.

Văzând că diavolul a câștigat pământul, Dumnezeu propune o altă încercare, și anume: Numai acela, care se va naște din fecioară, care nu a cunoscut bărbat, va putea atrica învoluta aceasta. Diavolul s'a învolut, că credea că așa ceva nu se poate. Maica Domnului, prin puterea Spiritului Sfânt, zămislește și naște pe Ius. În așteptarea nașterii își caută un sălaș și nu-și găsește loc, fără numai în casa lui Crăciun, unde și naște pe Mântuitorul lumii. Prin nașterea lui Ius stăpânirea lui Dumnezeu asupra lumii este asigurată.

Ius în ziua nașterii vindecă pe femeia lui Crăciun, căreia bărbatul îi tălase mâinile, fiindcă îndrăsnise să ajute Preacuratei la înțegatul copilului și-i dăda-se scutece pentru a feri de frig.

Multe legende de felul acesta am auzit, dar acestea mi-au părut a fi cele mai frumoase.

Roșcovei I. Obreja

În ajutorul gazetei au venit de date aceasta, preoți și comercianți, dar și un mic eljbaș de al Statului, semu că cu toții văd, ce mare menire are această gazeta. Ne-a trimis: Păr. protopop Gheorghe Medoia din Comloșul Mare Lei 100, Păr. Ioan Boieru din Lechința de Mureș Lei 500, d-l Adrian Nyerghes comercianț Blaj Lei 350 și Stola Ioan cantonier C.F.R. Șeica Mare Lei 100. Le mulțumim din tot sufletul și-i vestim cetitorilor noștri, ca să se vadă că, pe lângă atâția cetitori fără dragoste și fără tragere de inimă, cari nici până în ziua de astăzi nu ne au plătit încă abonamentele, sunt și atâția oameni de seamă cari în să ne ajute și să arete și altora că această gazeta e de mare folos pentru poporul nostru.

— Apoi de, moșule, unde mă vor duce plăcioarele, zise Jidovul.

— Atunci, fiindcă mergi în aceeași direcție, vino cu mine, ca să nu-mi fie urt li zise Dumnezeu.

— Bine moșule, am să viu cu Dumneștii și așa, amândoi, își urmară drumul până la primul sat întâlnit în cale. Aici, era mare jale și plânsat mult, căci murise boierul satului, care fusese un om bun și cu frica lui Dumnezeu. Pe fiecare țaran din sat li ajutase cu câte ceva și acum tot satul li jelea. Bunul Dumnezeu toate acestea le știa și voia să-i iavie. De aceea, împreună cu Jidovul, merseră la casa boierului. Acesta, era întins în copârșeu (sieriu), cu fața galbenă ca ceara, cu ochii închiși și cu mâinile strânse pe piept, iar la cap li ardeau două lumânări mari. În jurul mortului erau mai multe femei care plângeau (boceau) cu hohote pe binefăcătorul satului.

Dumnezeu le făcu semn să înceteze și apropiindu-se de cel trecut în lumea cealaltă, li prinse de braț și zise:

— Boierule, scoală-te!

Îndată, — spre mirarea celor de față, chiar și a Jidovului, — boierul deschise ochii și se sculă din sieriu, lăudând și presmărind pe Dumnezeu. Apoi, boierul rugă pe cei doi moșnegi — Dumnezeu și Jidovul — să rămână ei, căci li va îngriji până la moarte. Dumnezeu însă nu primi, ci-i ceru doar o pâine, să mănca pe drum; apoi, luându-și

rămas bun, plecă urmat de Jidov, care bombănea mănios. După ce ieșiră din sat, Jidovul nu s'a mai putut răbda și a început a ocări și sfădi pe moșneag, zicând;

— Ce neghiob, ce om necioplit mai ești! În loc să trăiești de acum înainte ca un boier, fără să te mai gândești că ce vei mânca mâine, răbdă și cerșește, din sat la sat, câte-o coxă de mămăligă!

Dumnezeu, însă, nu zise nimic și-și urmă drumul până la satul vecin. Aici, la fel murise tot un boier bun și cinstit, ca și celălalt. Dumnezeu, în bunățatea și dragostea lui fără de margini pentru oameni, li iavie și pe acesta. Nu primise ca răsplată decât un miel, deși fusese îmbiat cu mai mult și Jidovul li îmboldise pe la spate, să ia totul!

Cu toate că era mai bătrân, Dumnezeu luă mielul la spate, căsi Jidovul, supărat, zăduia într'una ca un smintit. Au mers, după ce au ieșit din sat, cale ca de vre o două ceasuri și ajungând la un izvor, se așezară la umbra unui copac, să se odihnescă și să mănânce ceva, căci era tare cald și le era foame!

Dumnezeu adună niște vreascuri ca să facă focul, iar Jidovul se întinse la umbră. După ce focul era gata, Dumnezeu a plecat în satul vecin, să capete o pâine, iar Jidovul rămase să taie și să frigă mielul.

În vreme ce Dumnezeu zăbovia prin sat, cerșind o pâine pe la casele bogaților, Jidovul fripse mielul, și ca să se răbune, mănăcinica

și ficatul. Dumnezeu, însă, toate le știa! Nu poate mult, se întoarse din sat, cu o pâine subțioară. Se așeză lângă foc și ceru Jidovului, să-i dea inima, dar acesta-i spuse, să-și pună pofta în cuț, căci mielul n'a avut inimă!

— Atunci, te rog, dă-mi ficatul, zise Dumnezeu.

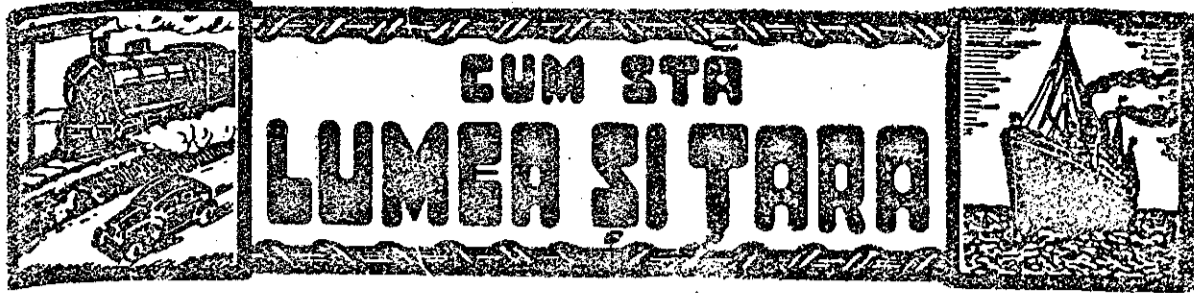
— Mielul acesta se vede că n'a avut nici ficat, zise Jidovul.

— Cum se poate una ca asta, că doar fără inimă și fără ficat n'ar fi putat trăi, zise Dumnezeu.

— Pe semne, mielul era nădrăvna! Dar eu nu-mi bat capul dacă a avut sau nu; se prea poate ca boierul acela să-și fi batut joc de tine, dându-ți un miel fără inimă și fără ficat, zise Jidovul.

Dumnezeu, văzând ce fel de om este Jidovul și că în curând va ajunge ca el la sfadă, nu mai zise nimic, și după ce mănăncă se despărți de un asemenea tovarăș, uitându-și toteagul lângă izvor. Jidovul, deși a văzut aceasta, rămânând în sinea lui, n'a zis nimic, căci văzuse că Dumnezeu învase pe cei doi boieri, făcând o cruce cu toteagul, și cere, desigur, este fermeccat! într'un târziu, plecă și el, în altă direcție, ca să nu mai întâlnească cumva pe moșneagul cu barbă albă, luând și toteagul moșului cu dânsul.

Tare mândru și vesel, merse el ce merse, până ajunsse într'un sat, unde era tocmai un om mort. Se duse drept la casa mortului și li

Un nou război mondial

Războiul din anii 1914—1918 a fost numit de oameni învățați războiul mondial, adică războiul lumii, pentru că popoarele din lumea întreagă s'au bătut în acest război.

Pacea, care s'a încheiat în 1918, se credea va fi o pace trainică de sute de ani. Rănduelile și întocmirile cari s'au făcut atunci aveau de scop să curme orice neînțelegeri și vărsări de sânge între oameni.

Lumea nu s'a liniștit însă cu totul nici după acești patru ani de războiu. Pe ici pe colo mai izbucnea, din când în când, focul, ca lumea să nu-și uite cu totul de prăpădul prin care a trecut. Părea că un blestem înfricoșat apăsă pe umerii bieților oameni.

Rănduelile vechi n'au mulțumit pe toți

Se vede însă trebuia că rănduelile vechi n'au mulțumit pe toată lumea, ceea ce de altfel nici nu se putea. Învingătorii din 1918 s'au gândit să tragă prea mult foc la oala lor. Pacea făcută de ei a nemulțumit pe multă lume. Popoarele învinse au socotit-o ca pe un jug greu, pe care s'au pregătit ani de zile ca să-l scuture, să facă rânduile noul mai bune și mai drepte. Focul mocnea numai în spuză, pentru că mai târziu să izbucnească în vălvătaii largi.

În vremea aceasta Englezii și Americanii se țineau bine în locurile unde au

ajuns. Din umbră trăgeau sforile politice pe la toate guvernele țărilor, ca să nu piardă stăpânirea asupra lumii, asupra bogățiilor și aurului de pretutindena, care se îndrepta numai spre băncile lor.

Pe față vorbeau de libertate, de drepturi mari, de dreptul fiecărui popor de a sta în rând cu popoarele mari. În zădărnici se îngrijeau însă, ca nimeni să nu ridice capul mai mult decât îngăduiau domniile lor și țineau subjugată zeci și sute de milioane de oameni. Vorbeau una și făceau alta.

Începutul

Europa sta pe o vatră de jăratic, gata să izbucnească în flăcări. Trebuia numai ca cineva să facă începutul. Și acesta n'a întârziat să vină. Stăpânii lumii, Anglia și America n'au voit să lase nimic din ceea ce au câștigat după urgia din 1914—1918 și atunci era firesc să înceapă războiul.

Din Polonia, de unde a început, prăpădul s'a întins cu repeziciunea cu care trece focul la casele vecinilor, în vreme de vânt și secetă mare.

Popoarele Europei au fost împinse pe rând la luptă împotriva Germaniei, de către Anglia și America, așa că după doi ani pustiires trecuse peste întreaga Europa și peste o parte din Africa.

Mai rămăsese liniștită lumea Asiei și

a Oceaniei. Nu putea rămânea însă nici aici multă vreme pace, deoarece prea mari și tari erau puterile cari se întâlneau și prea mari erau interesele cari se ciocneau, Japonia, Anglia și America.

Erau trei mari și tari

Doi tari și mari la un loc anevoie se împacă. Cu atât mai puțin deci trei tari și mari. Voința Japoniei, de a se ajunge la o înțelegere cu guvernul american, s'a izbit dela început de încăpăținarea și refuzul președintelui Roosevelt. Atârna numai de el, ca războiul să rămână numai la granițele europene și să nu treacă mai departe. Guvernul american ceruse însă Japoniei să se despartă de vechile ei prietene și să treacă în tabăra Angliei. Răspunsul a fost scurt și limpede. Japonia suterise multe dela America și Anglia, așa că mai bucuros a ales războiul.

Lupte mari în Pacific

Primele bubuituri de tun s'au auzit în Pacific, încă din săptămânile trecute. Japonezii n'au mai stat mult pe gânduri și n'au mai așteptat ca să fie atacați de Americani, ci au plecat ei la atac. Grupul insulelor americane Hawaii a fost bombardat de tunurile japoneze. Insula Midway a fost ocupată. Două mari vapoare americane au fost scufundate, altele două au suferit stricăciuni. Sute de vapoare americane au fost scufundate, și luate de Japonezi.

A venit apoi și și rândul Angliei trei mari vapoare de război "Repulse", "Pringle Of Wallis" și "King Georg V". au fost trimise pe fundul oceanului. Se spune că și marele vapor american, pe care dnii Roosevelt și Churchill s'au fost întâlnit la sfârșit, mai în vară, a fost scufundat de japonezi.

Războiul se desfășoară cu mare înțelegere. Japonezii au trecut în Thailandă, au pus piciorul în insulele Filipine, stăpânite de Americani.

spuse rudelor acestuia că, dacă îi vor da o sumă mare de bani, îl va învia! Oamenii, — care credeau în minune — se învoiră. Jidovii li scoase pe toți afară din casă și rămânând numai singur cu mortul, făcu, deasupra acestuia, semnul sfintei cruci, așa cum văzuse făcând pe moșneag. Dar, mortul nici nu se mișcă! Atunci, Jidovul începu să-i care la toiege pe spinare până se sătură, dar mortul rămase tot... mort! Oamenii, nerăbdători de-afară, au venit la casă să vadă ce este. Văzând că Jidovul i-a înșelat, bătându-și joc de prea marea lor încredere, au tăbărit pe el și l-au bătut, de l-au lăsat în nesimțire. Apoi, l-au dus la spânzurătoare...

Dumnezeu, deși nu era pe acolo, toate le vedea și le știa! Deci, veni în sat tocmai când oamenii voiau să trimită pe Jidov pe lumea cealaltă. Dumnezeu se duse la Jidov, vechiul său tovarăș de drum, și-i zise:

— Mai prietene, spune-mi, ce s'a făcut cu inima și cu ficatul mielului și atunci eu voi învia mortul și te voi scăpa de la spânzurătoare.

— Du-te la naiba, cu miel cu tot; dar eu de unde să ațiu, să doar și-am spus că n'am fost eu păzitorul lui, zise Jidovul.

Totuși, Dumnezeu învie mortul și rugă pe oameni să-l ierte pe Jidov și să-l deie un urșeu (târâncop) și o săpă. Apoi, luându-și rămas bun dela oameni, a ieșit din sat, urmat de aproape de Jidov.

Ajungând la poartele unui deal, Dumnezeu pus ueltele joasă și zise Jidovului să sapsă o

groapă. Dar, Jidovul nerecunoscător, nici nu voia să audă de una ca asta! Dumnezeu, văzând aceasta, luă târâncopul și se puse pe lucru, și săpă și săpă, până ce deta de o căldare de aur, plină plinuță cu bani. Când Jidovul văzu una ca asta, sări repede, să-i ajute, să o scoată afară. Dumnezeu nu putu să stea să nu zâmbească, văzând ochii scilpitori ai Jidovului și bucuria ce l-a cuprins. Făcu, apoi, trei grâmezi deopotrivă de mari, de galbeni. Jidovul întrebă:

— Apoi, bine, prietene, tu faci trei grâmezi și noi suntem numai doi!

— Dumnezeu zise: o grămadă este a mea, una a ta, iar cea de a treia este a celui ce a mâncat inima și ficatul mielului.

— Eu l-am mâncat!, zise Jidovul, luând și cea de a treia grămadă de galbeni.

— Pu u de viperă!, zise Dumnezeu. Neamul tău, pentru bani, e în stare să vândă pe tatăl său, pe mama sa sau pe frații săi. Mai bine mureai la spânzurătoare, decât să spui că ai mâncat inima și ficatul de miel, iar pentru câțiva galbeni ai spus îndată!

Amin, Amin, zic ție, Iudo, că pentru 30 de arginți vei vinde pe Fiul Meu, care va veni pe lume pentru mântuirea voastră. Vă veți împărtăși pe toată sprăfața pământului și toată lumea vă va urî și vă va batjocori. Ală, că cel care vorbește cu tine, este însuși Dumnezeu, nu un simplu moșneag precum ai crezut! Va fi vai și amar de capul vostru!...

Apoi, ridicându-și brațele, s'a înălțat la cer scârbit de nerecunoștință, și nmernicia Ji-

dovului. Și de atunci Jidovii iubesc aurul și înșeală cu el pe toată lumea...

Iar, eu, încălceci pe o roată
Și v'o spusei, D-voastră, toată!..

Tosder Hila

Din ceriu coboară...

Din ceriu coboară blând
Un înger frumos
Și lumii el vestește
Că s'a născut Cristos

Nu plângeți, el le spune
Celor în grea durere,
Veniți la Domnul El
Alină orice durere.

Veniți, veniți și voi,
Cari îl iubiți pe Dânsul
El vă dă pacea Lui.
Și vă alină plânsul.

Veniți cei ce ați greșit
Și aveți păcate grele,
Veniți Lui vă rugați
Iertare să vă deie.

Veniți cu to i acum
Săraci ca și bogăți
Il lăudați pe dânsul
Și Lui vă închinați.

Veniți cu mic cu mare,
Vașteaptă El cu dor,
În iesle singur plânge
De mila tuturor.

IACOB SUCIU, Valea Largă.

Pe insula Luzon, principala insulă din Filipine, sunt lupte mari și trupele japoneze se îndreaptă spre Manilla, capitala Filipinelor. În orașele Iba și Clarkfield din Filipine au fost doborâte 200 de avioane americane. Capitala Filipinelor, orașul Manilla a fost bombardat de avioanele japoneze.

Pagubele pricinuite de aceste atacuri în Filipine sunt foarte mari.

Din Asia, prin Thailand și Indochina Japonzii înaintează spre peninsula Malaya, stăpânită de Englezi. Trupe puternice de japonezi au izbotit să intre în Malaya.

Un nou război mondial

Declarațiile de război dintre Anglia, Japonia și America, au fost urmate de alte declarații. Canada, China, Cuba, Mexicul, Indiile Olandeze, Australia, au declarat război Japoniei. Grupul statelor din America de Sud au rupt legăturile cu Japonia și s'au declarat de partea Angliei și Americii.

Germania, Italia, Ungaria, Bulgaria, România și Manciukoul din îndepărtat Asia s'au declarat de partea Japoniei și au declarat război Americii. Războiul mondial a cărei răni încă nu s'au închis bine, a luat din nou ființă.

Trei cuvântări mari

Întâmplările acestea așa de însemnate pentru istoria lumii hotărâtoare pentru soarta tuturor popoarelor au fost însoțite de cuvântul marilor conducători de țări prinse în acest război.

Întâi a vorbit președintele Roosevelt, Domnia Sa a vorbit milioanele de Americani. Între altele președintele Roosevelt a spus că războiul cu Japonia va fi foarte lung și foarte greu. Toate continentele au intrat în luptă. Poporul american să fie pregătit la orice și la vești bune și la vești rele. Trebuie apoi să ajute din greu la acest război, cu tot ce i-se cere.

Răfuiala dlui Hitler cu dl Roosevelt

Anunțând intrarea Germaniei în război împotriva Americii, dl Hitler a făcut o dare de seamă asupra războiului, arătând pe umerii cui apasă marea răspundere a acestei vărsări de sânge. Europa duce numai un război de apărare. Cu Statele-Unite, Germania n'a avut nimic de împărțit și deoarece nu s'a ridicat niciodată împotriva poporului american. Președintele Roosevelt a dorit însă războiul. Împreună cu Anglia, America s'au împotrivit oricărui încercări de a se îndrepta ordinea în lume, așa că răspunderile acestui război apasă pe umerii lor.

Amintind apoi de alianța cu Japonia, dl Hitler a arătat cât de trainică este această alianță și că ea va ține și după război, atunci când se va clădi o nouă ordine în lume.

Cuvântul Italiei

Dl Benito Mussolini s'a adresat poporului italian, arătându-i marea însemnătate, a zilelor prin care trecem și hotărârea pe care a luat-o Italia de a declara război Americii. În cuvântul conducătorului italian s'a simțit multă căldură și hotărâre și nici o șovăială.

Ceasurile prin care a trecut acum lumea au fost ceasuri de mari hotărâri și însemnătate istorică. S'au înfrunțat într-o

luptă mare săbii uriașe și sfârșitul acestei lupte va hotărâ soarta omenirii pentru sute și poate o mie de ani.

Situația pe celelalte fronturi

În Răsărit luptele sunt crâncene, cu toată iarna grea care s'a lăsat peste Rusia. Toate atacurile rusești au fost respinse. Trupele germane au risipit toate concentrațiile de trupe rusești și au bombardat aerodromurile (câmpurile de unde pleacă avioanele) rusești. Pierderile Rușilor sunt foarte mari.

La Moscova pierderile Rușilor sunt deosebit de mari. Toate svonurile date de Englezi, despre unele biruințe și înaintări rusești au fost desmințite de conducerea armatei germane.

Conducătorii Germaniei au declarat că ei sunt hotărâți să ducă lupta cu Rusia până la biruința desăvârșită și nici nu se gândesc să încheie pace cu bolșevicii.

În Africa

Luptele din Africa se continuă cu mare înverșunare. Avioane germane și italiene au bombardat fără încetare trupele engleze cari cearcă să înainteze. În apropiere de Tobruk au fost doborâte mai multe avioane engleze.

În luptele din Oceanul Atlantic, se crede că se vor întâmpla unele schimbări, deoarece America trebuie să-și ducă vapoarele împotriva Japoniei și Anglia rămâne astfel singură.

Poporul englez se teme acum că Germanii își vor spori bombardamentele și chiar vor încerca să atace Anglia.

Știri din lumea largă

Ce face Turcia

Acum când valvătăia războiului s'a întins peste întreaga lume, Turcia a declarat încă odată că ea rămâne neutră.

De altfel se vorbește tot mai mult, că unii bărbați de stat ai Turciei ar fi bucuroși să se alăture Germaniei și că guvernul turcesc n'a voit să primească ajutorul pe care i-l-au imbiat Anglia și America.

Politica Franței

Față de prăpădul pornit acum cu atâtă înverșunare, guvernul francez este hotărât să ducă o politică de chibzuială și cuminenție și să nu se amestece.

Pentru a liniști țara și a o feri de noi turburări, și neplăceri cu Germania, guvernul francez a luat măsuri de ordine.

Acceași politică de împăciuire o duce Franța și cu Italia. În săptămâna trecută, amiralul Darlan, vicepreședintele guvernului francez s'a întâlnit cu ministrul de externe al Italiei, contele Ciano.

Zece milioane soldați

Atâta au pierdut bolșevicii până acum, în luptele cu Germania, România și Finlanda. Aceasta înseamnă, împărțite pe divizii și brigăzi, 401 divizii și 20 brigăzi. Aceste 421 de divizii și brigăzi au fost nimicite cu întreg materialul de război.

Un inamic înfricoșător

Postul de radio Londra, care face așa de mare propagandă în lumea întreagă, ascanzând înfrângerile suferite de Anglia și aliații ei și laudându-se cu orice biruință cât de mică a trebuit să recunoască totuși pierderile suferite în Oceanul Pacific și biruințele japoneze. Avem de luptat cu un dușman înfricoșător, a spus ascultătorilor săi acest post.

Japonezii au arme noi

Cunoscătorii în chestiunile de război spun că Japonzii se folosesc de arme noi și necunoscute până acum. Datorită acestor arme și explozibilelor foarte puternice pe care le au ei, au câștigat până acum biruințe așa de mari.

România în război cu Noua-Zelandă

Țara noastră se găsește acum în război cu Anglia, America și chiar și cu Noua-Zelandă.

Cu aceasta din urmă mai ales noi n'am avut nimic de împărțit și nici un Român nu s'a gândit să ajungă vre-odată în Noua-Zelandă, mai ales că ea se găsește de cealaltă parte a podului pământului. Așa sunt ciudăteniile războiului.

O pipă într'un stomac. Năzdrăvănia aceasta s'a întâmplat în America. Un tânăr american se plângea de mari dureri în stomac. Oricât l-au căutat doctorii cel mai vestiti din America, nu l-au putut găsi boala și leacul. Unul medic l-a venit într-o zi gândul să-l cante și la raze pe bolnav, pentru a-l găsi boala. Spre marea lui mirare a aflat că tânărul era sănătos măr, dar că în stomacul lui se găsea o pipă mare. Ce se întâmplase? Cu ani înainte, tânărul a fost operat de stomac și doctorul care l-a operat, de grabnic ce era, și-a uitat pipa în stomac și a cusut-o acolo. — Mai rar așa doctor!

Tot ce vezi pe acest chip nu este decât fum și tancuri! Pe drumurile grele din Rusia tancurile înaintează cu greu, scuișând toc și pară și făcând astfel cu puțință înaintarea infanteriei.

Ieșit-a poruncă dela Cesarul August...

— In zilele acelea, ieșit-a poruncă dela Cesarul August, să se scrie toată lumea... (Luca, 2, 1).

Bunul Dumnezeu potrivește lucrurile din lume, pentru scopurile sale cele înalte și nepătrunse de mintea omenească, așa încât omul nu bagă de seamă, ci i-se pare că totul a fost o întâmplare, sau că însași firea lucrurilor a făcut să fie așa, și nu altcum.

Pe când Cesarul Romei Octavian August, după ce și-a biruit aproape pe toți dușmanii, rămânând singur stăpân în marele imperiu roman, — care se întindea dela pustiurile Persiei, și dela Indii, până la Oceanul Atlantic, și de prin stepile Rusiei, până prin ținuturile infierbântate ale Africii —, se gândi că ar fi bine să știe câți locuitori are sub mână sa, iar locuitorii câtă avere au, și cu cât pot ajuta împărăția. Voia să știe adevărat, câte impozite, și cam ce valoare ar putea storce în fiecare an de pe spatule cetățenilor. Să știe adevărat, cât să se poată întinde la cheltueli, ca nu cumva într-o zi să se trezească cu faliment.

Era cuminte Cesarul, înțelept și prevăzător. Voia să știe, câtă armată poate să plătească. Câte cetăți și țestre poate să edifice în fiecare an, ca sa se facă iubit de popor. Cât poate să cheltuiască zilnic cu curtea lui, așa ca să nu ajungă la sărăcie și chiar la faliment. El voia în sfârșit să știe, ce are și ce n'are în împărăția lui.

Lucrul acesta se pare foarte firesc la un împărat cuminte și înțelept, și omului nici nu-i vine în gând dintr'odată, că această numărătoare a fost orânduită de Dumnezeu pentru niște scopuri cu mult mai înalte și mai sfinte, decât înțelepciunea Cesarului August.

Intr'un orășel din Galileea, anume în Nazaret, trăia o familie tină, și căror părinți se refugiara acolo tocmai din Betleem, din pământul lui Iuda și cetatea lui David, ca să scape de prigoanele pornite de streinul Irod, împotriva tuturor acolora cari se trăgeau din neamul lui David. Streinul, — fiul unui Idumeu și al unei Arabe, voia să se arate urmaș legal al tronului Iudeii, căci avea în căsătorie pe Mariana, ultima odrăglă din familia „Macabeilor“, cari povățuiră pe poporul lui Israel până când a ajuns în stăpânirea Romanilor. Cu această dovadă însă, el nu se putea face recunoscut de urmaș legal al tronului lui David, căci prin Betleem mai existau încă o mulțime de persoane cunoscute de întreg poporul, ca făcând parte din familia împăratului „Psalmist“; și deși unii dintre ei erau săraci, își țineau însă demnitatea, și unii chiar și titlul de „principi ai casei lui David“, și „Fii ai Sionului.“

Impotriva acestora se ridcă Idumeul Irod cu toată furia, aruncând o mulțime dintre ei prin închisori, altora luându-le tot ce aveau, și scoțându-i din țară; iar pe alții chiar ucizându-i.

Urmașii rezeți și împrăștiați ai „dinastiei Davidice“, începură a se ascunde, cari cum puteau, de fața tiranului infuriat. Unii își părăsiră tot ce aveau, și ieșiră din ținuturile de sub stăpânirea tiranului Idumeu. Alții băgsră jaibe pe la Cesarul August, iar alții se refugiara prin alte orșele și sătulețe ale Palestinei, pe unde erau mai puțin cunoscuți și mai puțin bănuți. Iosif și Maria, adevăratul fiu al lui Iacob al lui Matat, și fca lui Ioachim și a Anei, amândoi din Betleemul lui Iuda, trăisră retrasi și aproape neștiinți de nimenea în Nazaret, tocmai în pământul lui Zabulon, în partea cea mai de miazănoapte a Palestinei, aproape de hotarele Tirului și ale Sidonului.

Era obiceiul la Israeliti — de ar fi fost din orice familie nobilă și bogată, — ca băiatul să învețe și o meserie, ca în vre-un caz

de nevoie, când și-ar fi pierdut averea, sau ar fi ajuns printre streini, să-și poată câștiga pâinea. Iosif învățase „lemnăritul“, precum mai târziu știm despre sfântul Pavel că învățase „șesătoria de pâine de corabie“, deși era din pășinși foarte bogați.

La porunca Cesarului, Iosif trebui să meargă la Betleem, unde era „catastrul“ lor și tabelele familiare. Teamă de Irod nu mai aveau, căci de acum Cesarul porunceă și în Palestina, iar Irod era „birnic“-ul Romanilor, numai cu titlul de rege. Împreună cu Iosif trebuia să meargă și Maria, căci ea era singura moștenitoare a părinților. Pentru ei această poruncă nu era ca și venită din partea oamenilor, ci tocmai din partea lui Dumnezeu. Ei știau că „cel vestit de inger“ are să se nască cât de curând. Știau că acela „Fiul Celui Preaînalt se va chema“, și că Domnul Dumnezeu îi va dărui tronul lui David, părintele său, și va domni în casa lui Iacob în veci, și împărăția lui nu va avea sfârșit. — Și știau și aceea, că Mesia trebuie să se nască în Betleem, căci doară scris era: — Și tu Betleem Efrata, nu ești tu mai mic între cetățile cele cu câte o mie de locuitori ale lui Iuda, căci din tine va ieși „Povățuitorul“, care va paște pe poporul meu...

Supuși chemării dumnezeiești, cei doi tineri, luară drumul spre Iudeia, și aveau de gând ca nici să nu se mai întoarcă în Nazaret, căci era anul „iubilar“, când proprietățile întreținute în decursul timpului, reveneau iarăși vechiului stăpân, — după legile israelite. — Lor trebuia să le revină atât cele rămase după Iacob al lui Matat, cât și după Ioachim și Ana, căci la Israeliti, contract de vindere-cumpărare pentru pământ și alte imobile, nu existe, ci toate erau numai un fel de contract de arândă, sau de închiriere, până la un nou an „iubilar“, care era tot anul al cincizecilea.

Proprietățile mărunte ce avea Iosif și Maria în Betleem, trebuiau să vină acum în stăpânirea lor, precum cele din Nazaret trebuiau să treacă la vechii lor stăpâni.

Ceasul nașterii sosi, iar drumeții din Galileea nu-și luxeră încă în stăpânire locuințele lor, cari erau ocupate de soldați, cari erau pentru ținera ordinii, căci mulți nu voiau să spună ce avere au. Pildă de neascultare luaseră dela Fariseii din Ierusalim, cari — vre-o 6000, — n'au vrut să declare nimic, zicând că această „conscieri“ se face pentru ca pe cei ce-și dau numele, să-i vândă ca robi prin Europa și prin Africa. Numai cu foamea puteau fi siliți unii să spună și să declare ce au, și astfel conscierca mergea foarte fără spor.

Iosif și Maria se retraseră într'o peșteră ascunsă lângă o vie de a lor, unde, ducând niște paie și făcând și foc, o făcură locuință destul de bunăoară, pentru zmeriții și modeștii colaboratori din familia împărătească, dar totodată și păstorească, a lui David. Căci știm că David înainte de a fi rege, a fost păstor de oi. Lui Iosif și Mariei daci nimic nu le era greu, mai cu seamă că știau că acestea așa trebuiau să se întâmple, nu din cauza răutății omenești, ci fiindcă așa a hotărât bunul Dumnezeu în nepătrunsele sale sfaturi.

Nazaretul îl părăsiră de tot, cu gândul să nu se mai întoarcă. Nu știau încă, că vor trebui să mai petreacă câțiva ani prin Egipt, apoi să se întoarcă tot acolo, ca să se împlinescă și ceea ce a zis profetul, că „Nazarenean se va chema“.

Iosif și Maria nu se tulburau de nimic, căci ei știau că se află sub povățuirea nemijlocită a lui Dumnezeu. Iaiunile lor erau liniștite și împăcate, ca ale unora cari erau convinși că ei sunt numai instrumente în mâinile unui Stă-

pân Atotputernic, Preaînțelept și Preaînalt, pentru a ascunde nașterea cea minusată a Fiului lui Dumnezeu între oameni.

N. Lupu

Colindă din Safumae

*Saltați dealuri și câmpii,
Hristos s'a născut.
Bucurie ne'ncetată
Nouă ne-a adus.*

*Hristos astăzi s'a născut
Pentru noi om s'a făcut
Și ne-a salvat din păcat,
Noul Împărat.*

*Cel trei crat dela Persida
In grab'au venit,
Aur, smirnă și tămâie
Lui l-au dăruit.*

*Și zmeriți s'au închinat,
Și cu drag l-au laudat,
Că ne-a salvat din păcat
Noul Împărat.*

*Steaua mândru strălucea,
Lumea se'nchina,
Păstorii mândru horlau
Ingerii cântau:*

*— Mărire'ntru cel de sus,
Și pruncuțului Isus,
Că ne-a salvat din păcat
Noul Împărat.*

N. Lupu

Magii dela răsărit

În Evanghelia sfântului apostol Matei cetim că despre nașterea lui Isus Cristos au fost înștiințați și magii dela răsărit: „Iară dacă s'a născut Isus în Betleemul Iudeii, în zilele lui Irod împăratul, iată magii dela răsărit au venit în Ierusalim.“ Mai departe, în sfânta Evanghelic nu ni-se spune, cine au fost și de unde a-nume, au venit acești magi.

În vechime, magii erau oameni învățați, cari ce ocupau cu mersul stelelor. Munca lor era însă foarte grea, căci n'aveau, ca astronomii de azi, ochiane mari, cu cari se măsoară depărtările și astfel nemărginitele depărtări ale cerului ei trebuiau să le măsoare numai cu ochii. Din mersul stelelor ei cercau apoi să afle viitorul, soarta oamenilor și a împăraților. Și azi se mai pot vedea încă însemnările făcute de magii de demult, despre mersul soarelui, lunii și stelelor. Din aceste însemnări se poate vedea că magii erau oameni foarte învățați.

În sfânta Evanghelic nu ni-se spune însă, din ce țară au venit. Se spune numai atâta, că au venit din răsărit. Învățații spun că acești magi au venit din Persia ori din China sau India, țări unde era mai cunoscută știința magiei. Nu ni-se spune nici numărul magilor și nici numele lor. Se crede că ei au fost trei, după darurile pe care le-au adus: aur smirnă și tămâie. În colinzile noastre, făcute mai târziu, se spune că se numesc, Gaspar, Melchior și Baltazar.

În colinzi, ca și în „Irozii“ cu cari se umblă la Crăciun, magii aceștia se mai numesc și „crai“. Această numire vine de acolo, că magii, aproape toți, erau din viță regesacă sau împărătească, fi de regi sau împărați, deci prinți sau „crai“.

Nu știm nici ce fel de stea a fost

aceea pe care au văzut-o ei. Cu siguranță însă că a fost o stea neobișnuită, mai mare și mai aproape de pământ. Unii învățați spun chiar că această stea a trebuit să fie tare aproape de pământ, adică chiar intrată în atmosferă (aerul care înconjoară pământul) căci altcum nu s'ar putea spune în Sf. Evanghelie, că ea mergea înaintea magilor, „până a venit de a statut deasupra unde era pruncul.”

Alți învățați spun însă că această stea a fost o cometă, adică o stea cu coadă. În cărțile vechi din China, India, Media și Persia se spune că în zilele, când s'a născut Ius Kristus, s'a arătat pe cer o stea luminoasă

Despre astfel de stele cu coadă scriem în cărțile de astronomie, că se arată din când în când ochilor noștri. Unele vin în dreptul pământului, tot la un anumit număr de ani; altele nu mai vin, niciodată. O astfel de stea cu coadă s'a arătat și în anul 1912.

Magii din răsărit, când au văzut steaua aceea minunată, și-or fi deschis cărțile, și cetind că în zilele ei se va naște spre apus un împărat mare, care va rândui o nouă viață în lume, au plecat și ei, să cunoască pe acest împărat.

Magii ca, unii cari cunoșteau drumul stelelor, au găsit ușor drumul până la Ierusalim. Mai erau apoi conduși și de dăra de lumină lăsată de stea în urma ei.

Poate că Magii au făcut un drum lung și greu din țara lor dela răsărit de săpămâni, ori poate de luni de zile sau chiar și mai mult, căci vedem că Irod li chiamă atr'ascuns de-i întreabă de vremea stelei care s'a arătat lor.

La Ierusalim, magii au stărnit turburare mare. Veniau, poate, tare de departe și purtau haine cum n'au mai văzut locuitorii Ierusalimului. Mai tare s'a turburat însă Irod, când magii au întrebat de împăratul cel nou, a cărui stea au văzut-o ei în răsărit.

Venirea magilor aduce jale în sânul poporului iudovesc, căci Irod pune soldați ca să omoare pe toți pruncii de doi ani mai mici, după cum socotea el că ar fi și Ius de mare. Era cel dintâi sânge revinovat ce se vărsa pentru Kristus, cea dintâi lovitură pe care Iudunerecul căuta o dea Luminii, cel dintâi semn de îmbrățișare și ură împotriva Aceluia care venise cu atâta dragoste între oameni, ca să-i mântuiască din păcate.

Știri și răspândiți

„UNIREA POPORULUI”

Când și-au ales boii vătav

Iatr'o vară, în pășunea de pe deal, boii se adunară la sfat între tufele de lângă „zăcătară.” Păstorul sau ciurdarul nu le avea grija, căci el și așa nu înțelegea limba lor cea tăcută, vorbită mai mult prin semne, pufăituri adânci, ridicarea botului, scuturare din cap, mișcare din urechi și din coadă, și din când în când bătea cu copita în pământ.

— Nu e bine așa, fraților — zicea Paicu cel cu coarnele sucite. — Noi suntem atâția, și toți voinici, și destul de cuminiți, căci doară ciurdarul nostru nu e mai cuminte decât noi, apoi la putere n'ar putea să se prindă nici cu un vițel de doi ani, căci și aceia l-ar culca la pământ, dacă am fi noi organizați cum se organizează oameșii...

— Cum să ne organizăm? — întreabă Mișca cel balduros. — Ce însemnează organizația asta?

— Organizația — răspunde Paicu — însemnează, că mulțimea își alege pe unul dintre ei, pe care li numește „vătav”, apoi de el ascultă toți, și el vorbește în numele întregii mulțimi, și el reprezintă mulțimea oriunde. Fără de știrea și învoirea lui, nu se face nimic, iar el, vătavul, e răspunzător de binele și răul; căci oricine, cu orice lipsă și cu orice necaz, lui li-se adresează, și el va trebui să umbie și să scoată dreptul fiecăruia.

— Asta n'ar fi rea — îngână Piscu cel cu părul sur. — Asta ar fi chiar bună, căci atunci ne-am putea apăra împotriva nedreptăților oamenilor. Asta ar fi bună, mai ales atunci, când omul vrea să ducă pe careva din noi la târg ca să-l vândă; mai întâi să întrebe pe vătavul, și dacă el se învoiește, bine, dacă nu, du-te omule singur la târg.

— Ba vătavul ar trebui să întrebe pe boii, cari dintre ei vreau să meargă la târg, de bună voie, și cari nu? — își ridică gâtul Bodor cel cu botul galben.

— Dacă noi am fi „organizați”, așa cum zice Paicu, — pufăi pe nări Renghea zăcătarului, — atunci am putea porunci noi oamenilor, și anume, să nu ne mai jugănească, ci să ne lase să avem fiecare „vaca lui”, precum au și oamenii.

— Și să nu mai tale vițelii de lapte să-l lase să trăiască, ca să se înmulțească și neamul nostru precum se înmulțesc fiarele codrului, — țâțâie Bujor Șvalțerul.

— Haideți să ne „organizăm”, — bătu din coadă Mojar împungaciul. — Aș vedea eu — dacă m'ați alege pe mine de vătav, cum ar mai putea omul să mai vină între noi. Vedeți voi coarnele mele? Uite așa așa face cu omul: — și luând cu coarnele o șuviță de burteni uscate care se întâmplase să fie acolo aproape, o scutură și o împărăție pal de pal.

— Ne „organizăm”, ca să avem și noi vătavul nostru, cel puțin cum au berbecii și șapli — țâțâie Jolan cel cu cornul strâmb. E și rușine, că noi boii, deși suntem cele mai mari dobitoace de prin sate, nu suntem „organizăți”, și n'avem vătav, așa că pe oricare dintre noi, câte un copil ne duce de corn și ne pleznește cu zbiciul, de și e mai mare rușinea.

— Nu mai merge așa — mugiră mai mulți deodată. — Am suferit destul. De acum vrem drepturile noastre.

— Vrem să fim liberi cum sunt fiarele din codru, — răcniră unii mai tineri colea la o parte.

— Vrem vătavul nostru, care să bage groază în oameni. Să nu mai cuteze oricine să dea cu zbiciul în noi — se scărpină cu piciorul de dinapoi după ureche, Drăgan cel de rasă „piozgu.”

— Așadară fraților, — reluă cuvântul Paicu cel cu coarnele sucite, — suntem înțeleși. Haideți să purcedem la alegere, așa ca încă astăzi înainte de apusul soarelui, vătavul nostru să se poată prezenta înaintea omului și să-l spună ce am hotărât noi. Și voința noastră va trebui să se respecte, căci suntem mulți, și suntem și destul de mari și de tari.

— D'apoi cine ar putea să fie mai bun vătav decât tine? — zise Renghea Zăcătarului. Tu te-ai născut și ai crescut în grajdurile școalei de agricultură din Mediaș. Tu înțelegi limba oamenilor, și românește, și săsește, și poate chiar și ungurește, cel puțin știi când te înjură. Tu să fii vătavul nostru, că tu știi cum și pe unde să umbii, ca să scoți drepturile noastre.

— Dar altul n'ar ști umbia întocmai ca și el? — întreabă Mojar împungaciul. — Cu cât e Paicu mai bun decât oricare altul dintre noi? Pentru că are coarnele sucite? Ori pentru că a fost învățat de cătră elevii dela școala de Agricultură? Au doară pentru aceea nu e și el tot bun ca și noi?

— Tu ești răutăcios, împungaciule — îi zise Bodor cel cu botul galben. — Tu vrei să fii tu vătav, și te încrezi în coarnele tale și în fruntea ta cea tare. Lasă. Paicu a pornit mișcarea. Paicu s'o ducă la bun sfârșit. Nu încerca tu să sâmeni vrajbă între noi încă dela început, căci ne facem de râsul berbecilor și al șapliilor.

— Bine. Trăiască Paicu vătavul nostru. El să fie ales. El să vorbească cu omul în numele nostru. El să ne ceară drepturile — strigară aproape toți boii într'un glas.

— Să nu ne mai jugănească vițelii — amintiră unii.

— Să nu ne mai bată cu zbiciul — pufăiră alții.

— Să și albă fiecare boii vaca lui, cum au și oamenii — ridicară boturile alții.

— Să nu ne mai mâne la plug pe căldură — oftară alții.

— Vrem libertate ca fiarele din codru — urlară cel mai tineri.

— Să se desființeze lanțul, ștreangul și zbiciul, mugiră alții.

— Jos robia! Trăiască libertatea boiăscă! — se umflară alții gemând.

Paicu cel cu coarnele sucite era gata să plece cu jalba boilor la om, când se înfățișă înaintea lui cănele ciurdarului, care îi zise în auzul tuturor:

— Onorate domnule vătav și onorată ciurdă de boii. V'am auzit sfatul și înțeleșul, și îmi place că vreți să vă desrobiți și dumneavoastră, ca să nu mai fiți de risul și de batjocura oamenilor și a copiilor chiar, căci și el, când vreau să batjocurească pe unul dintre ei care e mai prost, îi zice „boii încălțat.” Mă mir însă, cum în conversația ce ați avut, n'ați pus

Iată pe ce drumuri facem războiul în Rusia! Toată vara și toamna era un ade-vărat chin a trece pe acele drumuri, și totuși am ajuns la biruințe peate biruințe. Acuma, drumurile au înghețat. De acuma ne luptăm cu gerul, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, învinge-l-vom noi și pe acela.

și problema fânului pentru iarnă. Cine să vi-l adune? Cine să vi-l împartă? Cine să vă țină în grajd în timpul cel greu al iernii, când totul e acoperit cu zăpadă, iar izvoarele înghețate?

Boil se uitau unii la alții, și cei mai bătrâni îngânsu: — Are dreptate cănele.

— Vreau să vă spun — urmă cănele, — că odată și noi ne-am fost sfătuit tocmai ca voi, căci și noi ne-am fost săterat de lași, de bătați cu pietri, de batjocuri și de haideii. Am vrut să fim liberi ca fiarele din codrii, dar ne-am adus aminte că fiarele din codrii își știu face vizului și „bârloguri”, pe când noi nu ne știm face, ci trebuie să ne facă omul. Tot omul trebuie să ne dea și mâncare în timpul iernii când pământul e înghețat, și nici un șoarece nuiese din culcușul lui. Iar în schimbul acestora, noi trebuie să servim omului, și să mai răbdăm și câte o sudalmă, și chiar câte o bătaie. Voi, boii, sunteți și mai neputincioși decât noi, și chiar de cât oala, căci voi laroa fără grajd și fără fân uscat, v'ați prăpădi.

Voi slojiți omului, dar aduceți va aminte că și omul vă slujește vouă, căci încă de vara se îngrijește să vă adune nutreț pentru iarnă să vă țină în grajduri călduroase, și să vă apere de dușmanii voștri, căci voi oricât sunteți de mari, nu vă puteți apăra.

Cu bună dreptate este deci, ca și voi să răsplătiți slujba ce vă face omul, cu altă slujbă, pe care o puteți face voi, căci și voi, ca și noi, sunteți făcuți ca să trăiți în apropierea omului, și fără de el v'ați prăpădi.

Să nu râvnim la fiarele din codru, căci a ceea își plătesc libertatea cu alte neazuri, mai mari decât ale noastre. Ele mor de foame peste iarnă, ori se mănă una pe alta. Na vedeți voi că ele nu se înmușesc, deși sunt libere?

Lăsați gândurile de organ zațe, dobitoacelor care sunt prietene cu omul, și cari nu se bucură de ajutorul lui. Noi să ne aducem aminte întotdeauna că boii trebuie să fie buni și cănele căne; și că nu-i șade bine boii să povățuiască pe alții, nici cănelul să poruncească.

N. Lupu

Petrecere

Cum se atla vârsta omului

Il spui cui va (fără să vezi) să-și înmușesească luna în care s'a născut (luna 2, luna 5) cu 2 — ce țin dat adună cu 5. Rezultatul se înmulțește cu 50, apoi se adună cu vârsta și din tot se scade 365.

Rezultatul ți-e spus.

(Exemplu de rezolvare: născut în Februarie = $2 \times 2 = 4 + 5 = 9$, iar 9 înmulțit cu 50 e 450, la care adunăm vârsta 17, e 467 — din care scădem 365 = 102)

După ce ți-s'a spus rezultatul, zident la

suma spusă 115. Din rezultat ultimele 2 cifre sunt vârsta, iar celelalte lunile.

Continuarea problemei:
$$\begin{array}{r} 102+ \\ 115 \\ \hline 217 \end{array}$$

adecă de 17 ani și în luna 2.

Într'un coteș sunt: oi, găște și muște. Toate au 60 de picioare și 15 capete. Câte erau din fiecare?

Doi ciobani coboară dela munte și își numără oile câștigate acolo. Primul zice: dă-mi o oala, ca să am și eu cât tine, dar celalalt îi răspunde: dă-mi tu una, ca să am de două ori cât tine. Câte oi avea unul și câte celalalt? Rezultat: 5 și 7.

GLUME

Intre elsmari

— Mai frate, cum de poți tu vinde ghetele așa de ieftin? Eu fur și ta'pa și pielea, și tot nu le pot vinde ca tine.

— Apoi, frate, mie-mi dă mâna să le vând și mai ieftin, pentru că eu fur ghetete gata.

Intre gradași

Pe câmpul de instrucție, ostașii erau în mare fierbere. În zis acera venia generalul să facă inspecție.

Generalul rosește pe câmp, cercetează trupele și rămâne mulțumit de instrucție și de buna rânduită a lucrurilor.

Se dă apoi repus.

Generalul își aprinde o țigară și vorbește cu ofițerii

Dar frunteașul lăspas, bun de pozor, își sucește o țigară și, dându-și căciula pe ceală, o pornește volos spre grupul ofițerilor.

— Și ce, generale, dă-mi să-mi aprind și eu țigara!

Ofițerii rămân ca trăzniți, iar generalul stă să-l străpungă cu privirile:

— Cum de îndrăznești tu, să vorbești așa cu mine?!

Frunteașul îi bate prietenește pe umăr și zice râzând:

— Ia mai las-o încolo de treabă, vorbă să fie! Înțeleg să nu îndrăznească soldații, dar între noi gradași!...

La beție

— Vederea ți-a slăbit din cauza beției!

— Vă înșelați, domnule doctor! Eu de câte ori beau, văd dubla!

Toți cititorii cari ne scriu sau ne trimit bani sunt rugați să ne arate totdeauna și numărul sub care le merge gazeta, care se află imprimat pe adresă, deasupra, la stânga. Altfel nu vor primi răspunsul decât foarte târziu.

A apărut

A apărut

„Calendarul dela Blaj” pe anul 1942

Vestim cititorilor noștri o mare bucurie: „Calendarul dela Blaj” este în sfârșit gata și este mult mai frumos și mai bogat ca în alți ani. Cuprinde articoli religioși și literari, poezii frumoase, sfaturi pentru tot felul de lucruri, glume nevinovate, cântece și chiuituri, ghicitori și chipuri din lumea întreagă și din țară. Pentru a putea da cititorilor noștri o parte cât mai bogată de învățătură și petrecere, anul acesta în locul îndreptarului bisericesc, folosit numai de preoți și cantori, am tipărit povestiri, glume și sfaturi folositoare.

Pentru preoți și cantori am tipărit o altă ediție care cuprinde și îndreptarul bisericesc, cu ardtarea rânduielilor bisericești, pe toate duminecile și sărbătorile de peste an.

Ediția primă costă 25 Lei, iar ediția pentru preoți și cantori 35 Lei.

Cetitorii cari doresc să li-se trimită acasă acest calendar, vor mai trimite încă pe lângă prețul de cost: la un exemplar 7 lei, la două 8, la 3 exemplare 12 lei, la 4 exemplare 15 lei, la 5 exemplare 18 lei, la 6, 7, 8, 9 exemplare 20 lei, 10 exemplare 25 lei, 20 exemplare 30 lei, 40 exemplare 50 lei, 50 exemplare 60 lei, 60 exemplare 70 lei, 70 exemplare 80 lei, 80 exemplare 90 lei, 90 exemplare 95 lei, 100 exemplare 100 lei pentru speșele postale.

Pe așteptare nu putem trimite calendare, decât preoților sau celorlora pe cari îi garantează preotul lor.

Cine comandă mai multe calendare, tot la 10 exemplare, primește unul gratuit.

Comenzile se pot face dela administrația gazetei „Unirea Poporului”, și dela librării și chioșcurile de ziare.

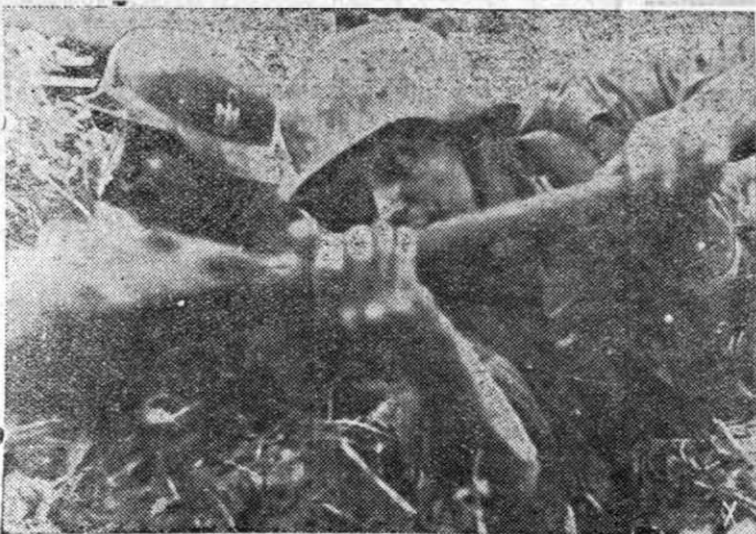
Abonații gazetei cari ne trimit înaintea, până la 31 Decembrie, abonamentul pe anul 1942, primesc, în cinste, acest frumos calendar, cu posta plătită de noi.

Abonații noi, cari trimit înaintea până la 31 Decembrie 1941, întreg abonamentul pe 1942, primesc gratuit calendarul, dacă ne mai trimit încă 7 Lei pentru speșele postale.

Aceia cari au făcut comenzi de calendare, să fie liniștiți, căci le vom primi pe rând. Oricât ne-am sili însă, nu putem trimite la zi, mai mult de 600-700 de exemplare, deoarece numai atâtea se fac pe zi la compactorie. În câteva zile însă le vom trimite pe toate. Nădăjduim, că pe Anul Nou fiecare își va avea calendarul acasă.

Dacă s'ar întâmpla ca unii să lipsească cu câteva zile mai târziu, vina va fi numai a poștei.

De pe masa nici unui creștin să nu lipsească de sărbători „Calendarul dela Blaj”!

Cu cât știi săpa mai bine și te știi ascunde mai ușor, cu atât ești mai sigur de viață. Iată aici doi soldați germani cari își sapă ascunzișul. Ei lucrează din greu deși stau culcați, și se asigură de gloanțele necruțătoare ale dușmanului.

ȘTIRILE SĂPTĂMÂNII

Sărbători fericite dorim tuturor cititorilor, prietenilor și binevoitorilor a costei gazete. După creștinescul obicei le spunem: „Nașterea lui Hristos să vă fie de folos!”

Numărul acesta apare ca număr dublu de Crăciun, în 12 pagini. Este un dar pe care îl facem cu dragă inimă cititorilor noștri. Din cauza sărbătorilor Crăciunului, care țin de miercuri 24 Decembrie până luni 29 Decembrie, numărul de Anul Nou, va apare numai în 4 pagini, în schimb cititorii vor primi și un calendar de perete.

M. Sa Regele Mihai și M. Sa Regina Elena au vizitat Italia. În zilele trecute M. Sa Regele Mihai I. și M. Sa Regina Elena au vizitat Italia la timpul când au avut pe pământul italian Măjeștii Lor au cercetat orașele mai de seamă din Italia.

Noua lege a pâinii. Începând cu 11 Decembrie, morile nu mai pot măcina făină de grâu, decât cu 10% țărățe. Se oprește deci de viitor măcinatul „la săte”, adică de făină cernută gata.

Meserie bănoasă. Ilie Tănase din București avea o meserie tare bănoasă și puțin învejioasă. Damnealui era adică hoț de biserică. Cum, în lăcașul Domnului, lumea nu se credea teme de hoși, Ilie Tănase își făcea meseria mai mult prin biserică. La vreme ce creștinoșii mergeau la mîrluit, ori de luau nașteră, lăsându-și căciulile și pălăriile prin străni, Ilie intra și alegea ce-i plăcea. Marfa o vindea apoi la cunoscuți, căci în scumpetea de acum, și ai ales căciulile erau tare căutate. De lucru avea tot mereu, căci în câte o Dămăneacă fura de prin patru sau cinci biserici. Numai în luna de Sfântul Nicolae el a furat 47 de pălării și căciuli.

Talpă din piele de porc. De nu au sărbători se fac cercetări pentru înțelegerea pielii de porc ca talpă de încălziminte. Această talpă se obține prin lipirea a două bucăți de piele cu ajutorul unui clei special. Pielea de porc este numai cu 8% mai slabă decât talpa omului. Primele încercări prezintă desigur unele greutăți. Ar fi bine dacă s'ar introduce în noi desparterea tatarilor porciilor de piele prelucrarea acestei pielii ca talpă.

Primele cărți de vizită. Primele cărți de vizită au apărut pe la anul 1550, la Viena, unde studenții germani obișnuiau să prezinte profesorilor lor la prima vizită o foaie cu numele lor. Acest obicei s'a răspândit abia în anul 1700.

Tată în 81 ani. Din Portland, Oregon, comunică că J. F. Ellison, în vârstă de 81 ani, a devenit tatăl unui băiat sănătos de 4 ani. Măscul băiat mai are doi frați, unul de cinci ani și unul de șapte ani.

Preoții ruși se întorc la țară. Un număr de 140 preoți ruși, cari mai înainte trecuți s'au refugiat în Bulgaria, din cauza prigoanei bolșevice, au cerut guvernului român să le îngăduie reîntoarcerea în țările lor.

Pentru cititorii neplătici. Acest număr de Crăciun este ultimul pe care-l trimitem cititorilor cari nu și-au plătit nici până acum abonamentul. Dacă în vremurile de acum, n'au găsit de cuviință să ne trimită puțin cel puțin se cuvine și lasă gazeta să se abată în așa mari greutăți cu datoriile de sute de mii, făcute numai în anul acesta, atunci numai răutate și lipsă de omenie poate fi. Îi rugăm încă odată să-și facă datoria și să ne trimită abonamentul.

Opinci pentru săteni. Dl. mareșel Ion Autoneacu, conducătorul Statului a luat măsuri ca în lunile Decembrie și Ianuarie să se împartă opinci sătenilor. În luna Decembrie se vor împărți 132.000 perechi de opinci, iar în Ianuarie și Februarie câte 138.000 de opinci. Preturile acestor opinci vor fi următoarele: Calitatea I-a 465 Lei perechea, calitatea II, 380 lei perechea, iar calitatea III, 198 lei perechea. Acestea sunt prețurile pentru opincile din piele de bou. Pentru opincile din piele de bivoli prețurile sunt următoarele: Calitatea I 360 lei perechea, calitatea II 300 lei perechea și calitatea III, 180 lei perechea.

Imprumuturi fără dobândă tinerilor căsătoriți. Se știe, câte greutăți stau în calea tinerilor căsătoriți, cari încep o viață nouă. Unele orașe din țara Cehiei și Moraviei s'au gândit, să vină în ajutorul tinerilor căsătoriți cu imprumuturi fără dobândă. Plata imprumuturilor se face în rate, tinerii căsătoriți mai primind și reduceri mari din imprumut pentru fiecare copil.

Școli de grai românesc în Transnistria. În orașele Tiraspol și Odesa, din Transnistria, guvernul românesc a deschis în zilele acestea, câte un liceu românesc. Deschiderea acestor școli s'a făcut cu mare solemnitate, în prezența guvernatorului Transnistriei și a fruntașilor români de acolo.

Foamea mare în Petersburg. Orașul Petersburg, încercat de atâtea vreme de Germani, este amenințat de foamete. Prizonierii bolșevici spun că foamea face ravagii în Petersburg și că multă lume din oraș se hrănește cu carne din cai morți, cari zac cu mii pe ulițele orașului. Numeroși oameni mor de foamete și sunt aruncați cu toții în gropi comune.

Își făcea mămăliguță în paharul de cuminăcătura. În comuna Govășdia din județul Hunedoara s'a întâmplat în săptămânile trecute un furt la biserică. Muncitorul Moldovan Gheorghe zis Giurilă a intrat în biserică și a furat paharul de cuminăcătura, din aur, un sfeșnic de argint cu 3 brațe, luminări și alte lucruri din biserică. A intrat apoi în locuința preotului, de unde a furat de ale mâncării. A mai furat dela mai mulți săteni lucruri casnice și un cojoc clobănesc. După săvârșirea

acestor fapte hoțul s'a refugiat într-o peșteră din pădurile bătrâne ale Govășdiei și Zlăteștiului. Aflând de locul unde s'a ascuns jandarmii au chemat în ajutor pe mai mulți săteni și înconjurând peștera, l-au silit să se predea. În peșteră s'au găsit toate lucrurile furate și foarte multă carne de porc luată din locuitori. În păherii de cuminăcătura hoțul își făcea mămăliguță.

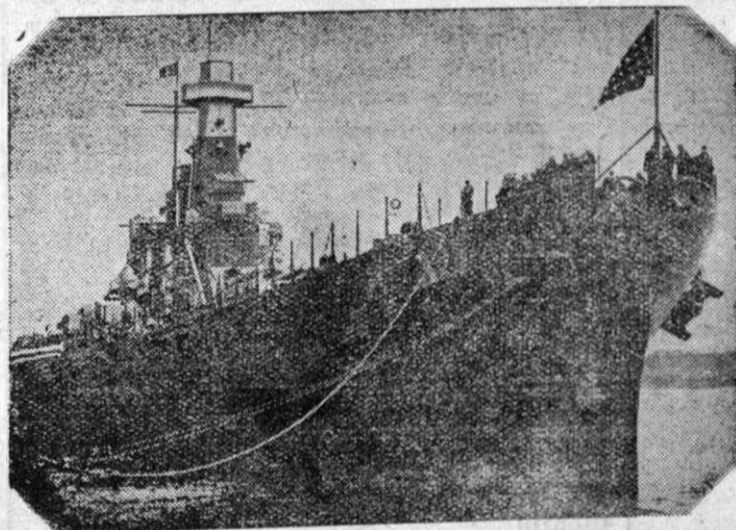
Pânza ostașului în Japonia. Poporul Japonez este un mare patriot. Japonzii își iubesc țara cu o dragoste sălbatică. Soldații japonezi își dau cu drag viața pentru țara lor. În dorința de a-și feri copiii și soții de moarte sau răni, mamele și soțiile japoneze trimit soldaților pe front o pânză de lîn, în care se face o mie de împunsături de ac, cu aia roșie. Această pânză se numește pânza ostașului, și după o veche credință japoneză, ea ferește pe cel care o poartă de moarte sau răni. Credința cere ca cele 1000 de împunsături să fie făcute de 1000 de femei. Se spune că pe ulițele orașelor se văd foarte multe femei și fete, cu pânze de lîn, rugînd pe trezătoare să le facă pe această pânză câte o împunsătură de ac.

A omorât patru persoane pentru că i-a înșelată iubita. Măreșelul războiului ca aceea a țigănilor Vasile Crăciun din comuna Costești Vile de lângă Targoviște. Aflând că iubita lui îl înșelase cu altul mai chipș și mai sprâncenat. Vasile Crăciun și-a pus în gând să se războie. A plecat în comuna Bovoani, unde ea se găsea la părinții ei. Ajungînd la casa părinților obținu să se așeze la masa de masă și a tras 32 de focuri, omorînd 4 persoane. După această ispravă Vasile Crăciun s'a omorât, trăgându-și un glonte în cap.

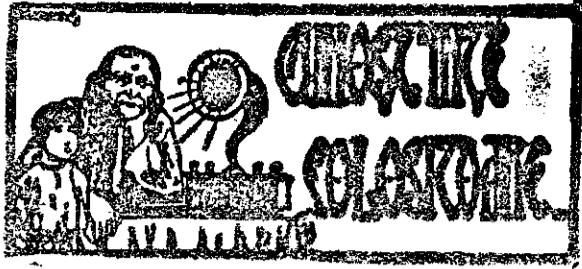
Pradă lupilor. Odată cu frigul și cu zăpada au roborit către sate și mășfirii ei mai obșnuți ai iernii, lupii. În comuna Poșaga de sus, lupii au pătruns, în nopțile trecute prin gospodăriile sătenilor, pe la ocașele de oi făcînd pagube mari. Săteanul Brada Partenie zis Dardune găsindu-și gomote mari la ocolul oilor, s'a înarmat cu un topor și a ieșit afară să și apere avuții. Simțind că între oi se află chiar lupul, a început să strige și să facă larmă mare. Cum în peretele ocolului era o spărtură mai mărișoară lupul, văzîndu-se la strămoare, s'a repezit să iasă pe acolo afară. Spre neorocul lui însă s'a prins cu capul între bărne și a fost omorît de săpînul oilor. — Soselele de vînătoare, care are în seamă vînătul de pe hotarul comunei, ar trebui să țină seama de neceazul oamenilor și să le vină în ajutor.

A apărut

„Calendarul dela Blaj”

Și Americanii se pregătesc din greu de războiu. Ei și-au zidit de curînd un mare vapor de războiu pe care l-au numit „Washington”. Acest vapor este unul dintre cele mai mari ale lumii, este de 35 mii de tone (o tonă = 1000 kg.). Aici pot vedea cetitorii acest mare uriaș, pe care însăși îl poate scufunda un singur glonte repetit de un submarin.

Hrana familiei

— Porcul —

Porcul e socotit de cel mai mardar și lacom animal. De aci și vorbește: „porcările”, „murdar ca un porc”, „lăcomie porcească”, ce se dau aceluia, care în vorbe și în fapte nu stă prea departe de acest animal.

Cu toate acestea, rar găsim un animal așa de binecuvântat cum e porcul. De la porc avem unsoarea fără de care nu putem pregăti aproape nici o mâncare, de la porc avem carnea așa de bună și de gustoasă. Din carne de porc pregătim șunci și cârnați de minune de plăcuți. Iar slămina porcului e o mâncare nespas de hrănitore.

Când porcii, au fost întrebați ce folos pot aduce, au răspuns:

„Cu-a noastră carne și cârnați
Bine voi vă ospățați.

De aceea, porcul e socotit de „hrana familiei” și nu-i gospodărie, cât de mică în care să nu se crească și câte un porc.

Tălerea „porcului de Crăciun” este o îndeletnicire foarte răspândită, nu numai la noi ci și la alte multe neamuri. În preajma Crăciunului se tale sute și mii de porci grași, iar „pomeana porcului” este o petrecere foarte plăcută.

Dar pe lângă hrană, porcul aduce și câștig bănesc. Nici nu este animal așa de bănoa ca porcul. Mai ales astăzi, pe un porc gras poți lua 25—30000 Lei, din care îți poți acoperi toate cheltuielile casei și încă îți mai rămâne.

De aceea, pe lângă „porcul de Crăciun”, să se crească și alți porci. Hrană pentru ei se găsește la casa ori căruia gospodar, iar o cocină bună ușor se poate face.

De sute de ani se îndeletnicesc, oamenii de la noi cu creșterea porcilor. Sunt foarte mulți crescători de porci, care vând porci grași și în strălăutate.

Se cresc porci de carne și porci de grăsime. Un porc bun de carne e porcul de rasă York, englezescă. Mai ales șunci de tot felul se pregătesc din carnea porcului York.

Și de carne și de grăsime este bun porcul de Bssna, de culoare neagră și cu o vârgă albă peste spatele dinainte.

Bun de grăsime este porcul „Mangalița” cu părul creș.

Când crești un porc, totdeauna trebuie să îți seamă de scopul pentru care îl crești.

Dacă îl crești pentru casă, alege rasa care îți poate îndestala mai bine nevoie. Dacă îl crești pentru vânzare, alege rasa care se cere mai mult și care este mai bine plătită.

Astăzi se cer mai ales porcii Mangalița fiindcă unsoarea e foarte căminată și se plătește foarte bine.

Statul încă ajută și încurajează mult creșterea porcilor. Încă astăzi Statul a hotărât să aducă din Germania un porc de carne numit „porc nobil” — „Edelschwein”. A înființat în anul acesta 56 de centre pentru creșterea vierușilor și porcelușelor de aceasta rasă. De la aceste centre se împărțesc crescătorilor, porci cu preț scăzut.

În fiecare an Statul va mai face câte 50—60 de astfel de centre pentru creșterea porcilor de rasă.

S-au luat măsuri să se facă și ser destul pentru combaterea bolilor. Așa că porcii împărțiți crescătorilor să fie feriți și de boale.

Deci toți crescătorii de porci, să profite de sprijinul Statului și să crească porci cât mai mulți, atât pentru hrana casei cât și pentru vânzare.

Porcul ce îl au, mai bine e ca îngrijind porci, să îl transforme în carne și în grăsime.

Un porc de 6—7 luni, pus la îngrijat în Septembrie, mănâncă până la Crăciun 600—700 kgr. porumb și câștigă în greutate 100 kgr.

De aceea, să se crească porci mulți și de rasă bună. Va fi îndestulată și familia și va fi și câștig bănesc.

Ion Popu-Câmpeanu

Poșta gazetei

Gh. Rusu: Anecdota „Țiganul la recrutare” este în întregime furată, așa că a luat drumul coșului.

A. P.: Piesa „Seară de Crăciun” nu poate apare în numărul de Crăciun, deoarece a sosit prea târziu, pe când materialul literar pentru acest număr era în întregime cules. Pentru alt număr nu mai este potrivită, fiind o piesă ocazională.

Pr. Ioan Stanciu Craiova. Propunerea Sfinției Voastre, de a-l avea pe abonați în ordine alfabetică, am realizat-o de mult, dar avem două registre: unul după alfabet și altul după numeri. Le folosim amândouă. Mai potrivit și mai practic este însă cel după numeri, căci numai așa putem ține evidență bună. Noi dăm, la poșta gazetei, și numărul, fiindcă avem zeci de abonați cu același nume, chiar și în aceeași comună, iar aceștia nu mai după număr se pot deosebi unul de altul.

Dascăl catolic com. Dulcești. Calendarul „Viața Creștină” apare la Cluj, în teritoriul cedat, deci nu Vi-l putem trimite.

Chira Nicolae. Manuscrisul trimis se va publica dacă este bun, când îl va veni rândul.

Onișu Ioan, Gheorgheni. Banii pentru anunțul trimis n-au sosit nici până în ziua de astăzi.

Anton M. Anti Meluș. Am primit banii, fără din, rest s'a slujit sfânta liturghie, în ziua de 11 Decembrie, după cum ați cerut, pentru liniștea și pacea mult dorită.

Cornelia Șerban, Adămuș. Cărticica „Rozariul Preasf. Fecioare” nu este la librăria din Blaj.

Vasile Pop, Uioara. D-Voastră sunteți abonați din anul 1930. Cu abonamentul sunteți în rând până la 1941, pe care an ați plătit numai Lei 50. Mai datați pe 1941 Lei 125, iar pe 1942 Lei 200.

D-nei Maria Susan, Satul Tralan. Ne scriați că primiți foarte rar cele două exemplare din gazeta. De cele mai multe ori numai câte unul. Noi protestăm la poșta, iar D-Voastră răspundeți că acum primiți regulat gazeta. Trebuie să declarați, cât de neregulat o primiți. Căci cineva trebuie să poarte vina acelei neregularități.

Corpul Portăreilor Trib. Dumbrăveni

Nr. 150/1941.

Publicație de licitație

Subsemnatul Șef Portărel prin aceasta publică, că în baza deciziei Nr. G. 1883/1941 a judecătorei mixte Dumbrăveni în favorul reclamantului Văd. Lazar Gr. Susana n. Szabó repr. prin avocatul Dr. Ilarlu Holom avocat, dom. în Dumbrăveni, pentru încasarea creanței de 1050 lei și accesorii, se fixează termen de licitație pe ziua de 20 Decembrie 1941, orele 16 la fața locului, în comuna Gogau-Varolea la domiciliul urmăritului Nr. 120, unde se vor vinde prin licitație publică judiciară: 1 vitel, 1 porc, 1 mașină de cusut, 1 sură, etc., în valoare de Lei 10.500.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Dumbrăveni la 26 Noembrie 1941.

110 (1—1)

Fleșea, șef portărel.

Toți abonații, cărora le trimitem gazeta la cererea lor, și nu o resping, sunt considerați de legile țării abonați ai noștri și prin urmare sunt datori să ne plătească abonamentul.

Nr. G. 2812/1941.

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei Nr. G. 2812—1941 a judecătorei mixte Blaj în favorul reclamantului Ioan Cârnaț lui Sonu repr. prin avocatul Dr. Constantin Olteanu din Blaj, pentru încasarea creanței de 4704 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 20 Decembrie 1941 orele 5 p. m. la fața locului în comuna Vesa la domiciliul urmăritului Nr. ... unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 2 boi târcați, 2 porci de 8 luni, creți, o sură acoperită cu țigla, 2 coșere, și 1 cocină acoperită cu țigla, în valoare de 23.000 Lei

În caz de nevoie și sub prețul de estimare Blaj, la 3 Decembrie 1941

127 (1—1)

portărel delegat: C. Badea.

Nr. 121—1941

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei Nr. G. 1917, 1918, 1919 1920 și 1921/1941 a judecătorei mixte Blaj în favorul reclamantului avocat Constantin Olteanu, repr. prin avocatul Dr. Constantin Olteanu din Blaj, pentru încasarea creanței de 2130lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 23 Decembrie 1941, orele 3 p. m. la fața locului în comuna Spătac la dom. urmăritului Nr. ... unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 40 stupi, 8 kg miere de albine, un șifonier și un extractor de miere în valoare de 22 750 lei

În caz de nevoie și sub prețul de estimare Blaj, la 12 Sept. 1941.

126 (1—1)

portărel delegat: C. Badea.

Nr. 163/1941.

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică, că în baza deciziei Nr. G. 2345/1941 a judecătorei mixte Blaj, în favorul reclamantului Szabo Andrei din Crăciunelul de Jos, repr. prin adv. Dr. Constantin Olteanu din Blaj, pentru încasarea creanței de 400 Lei și acc., se fixează termen de licitație pe ziua de 19 Decembrie 1941 orele 2 p. m., la fața locului în Crăciunelul de Jos la domiciliul urmăritului, Nr. ... unde se vor vinde prin licitație publică judiciară una vacă târcată de 4 ani în valoare de 5000 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Blaj, la 3 Decembrie 1941.

125 (1—1)

Portărel delegat: C. Badea.

Nr. 124/1941.

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică, că în baza deciziei Nr. G. 1872/1941 a judecătorei mixte Blaj în favorul reclamantului Szabo Andrei din Crăciunelul de Jos, repr. prin avocatul Dr. Constantin Olteanu, din Blaj, pentru încasarea creanței de 1080 Lei și acc., se fixează termen de licitație pe ziua de 19 Decembrie 1941 orele 4 p. m. la fața locului în Crăciunelul de Jos, la domiciliul urmăritului Nr. ... unde se vor vinde prin licitație publică judiciară una dormeală completă, 2 noptiere, 2 garderoabe complete, 2 rufe pentru perdele de alamă, 1 pat alb, 1000 kgr. de lemne de foc în valoare de 6500 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Blaj, la 3 Decembrie 1941.

124 (1—1)

Portărel delegat: C. Badea.

Nr. 123/1941.

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică, că în baza deciziei Nr. 1990/1941 a judecătorei mixte Blaj în favorul reclamantului avocat Constantin Olteanu din Blaj, repr. prin avocatul Dr. Constantin Olteanu din Blaj pentru încasarea creanței de 808 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 19 Decembrie 1941 orele 3 p. m. la fața locului în Crăciunelul de Jos la domiciliul urmăritului Nr. ... unde se vor vinde prin licitație publică judiciară una dormeală completă, una toaletă cu oglindă, 2 noptiere, 2 garderoabe, 2 rufe pentru perdele de alamă, 1 pat alb și 1000 kgr. lemne de foc, în valoare de 65000 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Blaj, la 3 Decembrie 1941.

123 (1—1)

Portărel delegat: C. gadea.